

12

เว็กรงรูป

ที่ชายแดนของบิลอน การรั้งยืนกอดดอกมองไปยังทิศที่ตั้งของเมืองที่ไกล
จนมองไม่เห็นแม้แต่ตึกสักหลัง ข้างหลังเธอมีซากศพกองพะเนิน และบลัชคียังลาก
เอาศพทหารหน่วยลาดตระเวนมากองเพิ่มอีก

“ข้ามาก” การรั้งต่อว่าเสียงดังแต่ไกลขณะที่เทรซเฟิงเดินขึ้นเนินมา

“ไม่มีเซเวนไนต์ ไม่มีผู้ใช้พลังจิตของเกรแฮม ไม่มีแม้แต่เงาผู้วิเศษของ
ออส” เทรซบอกพลางโยนสมุดเล่มหนึ่งให้การรั้ง

“ไหนเธอว่าทางออสน่าจะมาที่บิลอนด้วยไงล่ะ จูเรีย” การรั้งถามจูเรียที่เดิน
ตามหลังเทรซมาด้วย

“ขอภัยค่ะ แต่ฉันคิดว่าตอนนี้กับผู้อำนวยความสะดวกวี้นจะต้องมาบิลอนเพื่อตัด
ฉันที่อยู่ในกองทัพของท่านไทโรด้วยแน่ๆ” จูเรียคิดแบบนั้นมาตลอด แม้จะเริ่มพิด
สังเกตรื่องที่บิลบอกว่าทางออสไม่มีการเคลื่อนไหวอะไรเลยนอกจากเร่งซ่อมแซม
เกรแฮมเท่านั้น

“แปลว่ามีบางอย่างทำให้ทางออสต้องปล่อยวางเรื่องของเธอไปสินะ”

การรั้งครุ่นคิดอยู่พักหนึ่งก่อนจะเปิดสมุดบันทึกที่เทรซให้มา ซึ่งจูเรียแอบดู
ตอนเดินผ่านและเห็นว่าข้างในนั้นเขียนรายละเอียดไว้จนเต็มหน้ากระดาษ

‘แค่บอกว่าจะไปบิลอนแล้วเดินดุ่มๆ เข้าไปเลยก็เสียเวลาเปล่าแล้ว แต่นี่ยังเอา
ข้อมูลกลับมาได้ทั้งๆ ที่แค่เดินไปเดินมาในเมืองนี่แหละ’ จูเรียคิดขณะมองเทรซ

อย่างสงสัย

“ยังดีที่เหลื่อพวกเรามีหัวคิดอย่างเผ่าปีศาจอยู่” การ์ตย์มมปากอย่างพอใจ ก่อนจะปิดสมุดและเก็บไว้ใต้เสื้อคลุม

“หัวหน้าพวกมันมาเองเลยละ ไอ้ตัวที่มาหาไทโรคราวก่อนนั่นแหละ” เทรช เสริม

จูเรียอดสงสัยไม่ได้ “ท่านเทรชรู้ได้ยังไงคะ ตอนเราเดินกันในเมือง ฉันไม่เห็นปีศาจสักตัวเลย”

พอถูกถามแบบนี้ เทรชกับการ์ตจึงหันไปมองหน้ากันก่อนจะหัวเราะ

“จริงสินะ บรรพบุรุษของจูเรียเป็นทหารในหน่วยเกราะดำซึ่งไม่ได้อยู่ในสาย การทำงานของนายนี้หาเทรช” การ์ตบอกพลางพยักพยิดให้เทรชเป็นคนตอบเอง

“ฉันรับรู้ถึงพวกที่ผิดมนุษย์ได้นะ ไม่ว่าจะเป็นผู้ใช้พลังจิต จอมเวท หรือ แม้แต่พวกอมมนุษย์ต่างเผ่า ไม่ใช่ความสามารถพิเศษอะไรหรอก แต่สมัยก่อน เพราะเรื่องงานเลยทำให้ต้องคลุกคลีกับพวกที่วามาเยอะจนสัมผัสความรู้สึกที่ ผิดปกติได้ แต่ฉันก็รับรู้ได้แค่ในระยะไกลๆ เท่านั้นแหละ ตะกี้ถึงต้องเข้าไป ในเมืองไง”

เทรชอธิบายให้ฟังราวกับไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาด แต่สำหรับจูเรียแล้ว ความสามารถในการแยกแยะได้โดยไม่ต้องใช้ตามองนั้นน่ากลัวทีเดียว เพราะนั่น หมายความว่า การอำพรางตนอยู่ในสังคมปกติของผู้ใช้พลังจิตและจอมเวทไร้ ความหมายไปทันที

“ว่าแต่การ์ต เธอจะเลื่อนกำหนดการออกไปก่อนไหม พวกเราจะได้ไปดูท่าที่ ของทางออสต่อ”

เทรชถาม แต่การ์ตส่ายหน้า

“เลื่อนไม่ได้ ถ้าให้เวลาพวกมันมากกว่านี้แรงกดดันที่พวกเราสร้างไว้ก็จะ ลดลง”

“หมายความว่า...” เทรชแทบจะอ่านใจการ์ตได้ว่าเธอกำลังจะพูดอะไร

“เพื่อโลกที่พังทลายดังที่ไทโรต้องการ สิ่งแรกก็คือทำลายกำลังใจอันฮึกเหิม ของมวลมนุษย์ที่รวมกันเป็นหนึ่ง ถึงพวกนั้นจะไม่ยอมรวมเป็นหนึ่ง แต่การ์ตคนนี้ก็ มีวิธีจะนำพาพวกนั้นมาสู่สนามรบที่กลืนกินแม้กระทั่งจิตวิญญาณที่เปี่ยมความ

หวังของพวกนี้เอง พรุ่งนี้พวกเราจะกรีธาทัพบดขยี้ปีลอน”

เรฟพรายยาเดินทางมาถึงเมืองท่าเล็กๆ แห่งหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกลจากฮาซานน่า เดิมเท่าไรนัก ที่แห่งนี้มีถนนใหญ่โตขนาดเครื่องบินลงจอดได้ เนื่องจากมีรถ เข้าออกเป็นจำนวนมากเพื่อขนส่งสิ่งของที่มาจากทะเล

“ที่นี่แน่หรือไซเลม” เรฟพรายยาหันไปถามไซเลมอย่างไม่มั่นใจ เพราะที่นี้ ไม่ใช่แค่เหม็นกลิ่นปลาเหมือนตลาดปลาทั่วไปเท่านั้น บ้านเรือนก็ซอมซ่อดูแล้ว ไม่น่าใช่เมืองที่ใช้พักอาศัยหรือท่องเที่ยว

“ก็เพราะเป็นเมืองที่ไม่มีใครอยากอยู่ไงครับ พวกนี้ถึงใช้ที่นี่หลบซ่อนตัว” ไซเลมตอบพลางมองเห็นคนรู้จักเข้าพอดี ซึ่งนั่นทำให้ยืนยันได้ว่าคนที่พวกเขามาหา อยู่นอยู่ที่นี้แน่นอน

“เบล” ไซเลมโบกมือทัก

“อ้าวไซเลม” เบลสวมผ้าอย่างกันเปื้อนและถุงมืออย่างยื่นคัตปลาอยู่ที่ท่ารถ บรรทุกคันหนึ่ง พอหันมาตามเสียงเห็นไซเลมเข้าจึงรีบวิ่งไปหาด้วยความดีใจ

“เอ่ รู้ด้วยหรือว่าเป็นฉัน” ไซเลมค่อนข้างแปลกใจที่เบลแยกเขากับนาเบียส ออกทั้งๆ ที่เหมือนกันอย่างกับแกะ

“แน่นอนอยู่แล้ว อย่างตาบื่อนาเบียสไม่กล้าทักฉันกลางเมืองแบบนี้หรอก แอบมาอ้อมฉันไปเสียบๆ ทุกที” เบลยิ้มพลางอธิบาย

“นะ...นั่นสินะ” นึกๆ ดูแล้วไซเลมก็คิดว่าทำแบบนี้สมควรกับเป็นนาเบียสดี เหมือนกัน

“วันนี้ขอบใจมากนะเบล” พวกพ่อค้าปลาดูท่าทางชอบเบลกันทั้งนั้น ซึ่ง ไม่น่าแปลกใจเพราะเบลรู้จักปรับตัวเข้ากับสถานการณ์

“พรุ่งนี้ก็ขอรบกวนด้วยนะคะ” เบลหันไปบอกลาอย่างสุภาพก่อนจะพา ไซเลมไปยังที่พักของตน

“ฉันมารบกวนเธอหรือเปล่าเนี่ย”

“ไม่เป็นไรหรอก ใกล้เคียงได้เวลาอาหารเย็นแล้วด้วย ขึ้นกลับข้างจันต้องให้ นาเบียสเป็นคนทำคงไม่ดีแน่จริงไหม” เบลหัวเราะแบบแค่คิดก็ตลกแล้ว เธอไม่มี ท่าทางอึดอัดกับชีวิตในปัจจุบันเลย

“โซเลม เด็กคนนี้...” เรฟพรายย่าที่ฟังอยู่เงิบๆ มาตลอดทางเห็นท่าทางสนิทสนมของเบลกับลูกชายแล้วก็อดสงสัยไม่ได้

“เธอชื่อเบลครับ เป็นแฟนของนาเบียส” โซเลมแนะนำให้รู้จัก

แต่พอเบลได้ยินแบบนี้ก็หันกลับมาปล้ำโซเลมด้วยความเขินอาย

“ฟังแฟนอะไร ไม่ใช่แบบนี้สักหน่อย” เบลรีบแก้ตัวทุกๆ ที่หน้าแดงจัด แถมยังปล้ำโซเลมเสียวแรงจนแทบตกทะเล

“ของนาเบียสเนี่ยนะ...เหลือเชื่อเลย” เรฟพรายย่ามองเบลแบบไม่รู้จะนับถือหรือสงสารดี

เบลพาโซเลมและเรฟพรายย่ามาถึงบ้านพักซึ่งเป็นบ้านไม้เก่าแก่ริมทะเล ไม่ทันไรประตูบ้านก็เปิดออกและโซเลมกับเรฟพรายย่าก็ได้เห็นสิ่งที่จะไม่มีวันลืมไปชั่วชีวิต

“ฮ่า! ฮ่ามากยัยเต่า มัวไปตัวมดเต็มทีไหนมา!” นาเบียสในชุดผ้ากันเปื้อนโดยมือหนึ่งถือตะหลิวอยู่ด้วยตะโกนด่าในสภาพที่ไม่เข้ากันเลยสักนิด

“นาเบียส...” โซเลมตะลึงค้างเมื่อเห็นสารรูปของอีกฝ่าย

“หือ ไครวะ” นาเบียสมองด้วยหางตา แต่พอเห็นว่าเป็นโซเลมกับเรฟพรายย่าก็ตกใจจนตัวแข็งเป็นหิน แถมเหงื่อผุดขึ้นเต็มหน้า

เบลเห็นทั้งสองฝ่ายเอาแต่จ้องกันแล้วก็เงิบจึงแก๊งร้องแทรกขึ้นมา “มี...”

“ไม่ต้องทำเนียน เธอพาเจ้าหมอนี่มาทำไมวะ” นาเบียสกระซอกตัวเบลเข้ามาถาม

“นาเบียสละก็ ต่อหน้าคนอื่นอย่ารุนแรงนักสิ” เบลทำเป็นเอียงอายหลบตานาเบียสจนชวนให้น่าเข้าใจผิดอย่างยิ่ง

“เลิกทำให้ฉันดูเป็นพวกโรคจิตทางเพศสักทีเถอะ” นาเบียสกัดฟันบอกแบบสะกดอารมณ์ไว้เต็มที่

“ไม่ใช่เพราะเบลหรือกานาเบียส ต่อให้ไม่เจอเธอกกลางทางฉันก็หานายเจออยู่ดี ครั้งก่อนที่เราเจอกันฉันได้กลิ่นปลาจากตัวนาย แค่นั้นก็เต่าได้ไม่ยากแล้ว” พอตั้งสติได้โซเลมก็รีบแก้ตัวให้เบลทุกๆ ที่ไม่จำเป็นเท่าไร เพราะเบลพานาเบียสออกนอกประเด็นไปเรียบร้อยแล้ว

“งั้นหรือ แบบนี้ก็แปลว่าจะตัดสินกันที่นี่เลยใช่ไหม” นาเบียสปล่อยเบล

แล้วหันมาจ้องโซเลมแบบเอาเรื่อง แต่ก็แอบเหลือบไปทางทะเลซึ่งเขารู้ตัวว่าหากสู้กันที่นี้ นอกจากตัวเองจะเสียเปรียบเพราะอากาศบาดเจ็บจากคาริเบียยังไม่หายดีแล้ว แต่ทำเลที่ใกล้น้ำยิ่งทำให้โซเลมได้เปรียบขึ้นอีกเยอะ

“ไม่ใช่ละ วันนี้พวกเราไม่ได้มาเพื่อสู้กัน” เรฟฟรายยารีบกระโดดออกมาห้าม ซึ่งทำให้นาเบียสก้าวถอยไปอย่างเกรงใจ

“อย่างที่ท่านแม่บอกนั้นแหละ วันนี้พวกเรามีธุระกับ...พ่อ” โซเลมพูดอย่างไม่ค่อยเต็มปาก

นาเบียสไม่แสดงท่าทางประหลาดใจแม้จะรู้สึกยิ่งกว่าประหลาดใจเสียอีก

“มีธุระอะไรฝากฉันไปบอกก็ได้”

“เรื่องนี้สำคัญมาก ฉันจำเป็นต้องเจอกับเขาเอง” เรฟฟรายย่าบอกพลางก้าวเข้าไปหานาเบียส ซึ่งอีกฝ่ายก็ถอยหนีรักษาระยะห่างไว้

“เหมมๆ ครอบครัวจะได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันสักที รีบเข้าไปในบ้านกันเถอะ” เบลเดินนำทุกคนเข้าไปในบ้าน

“ฉันรู้ว่าเธอไม่มีสมองพอไว้คิดเรื่องซีเรียส แต่อย่างน้อยก็หัดดูสถานการณ์บ้างสิเพี้ย!” นาเบียสหัวคอบลมาต่อว่า

เรฟฟรายย่าเห็นแล้วก็อดขำไม่ได้

“เป็นแฟนกันจริงๆ ด้วยสินะ” เรฟฟรายย่าหันไปคุยกับโซเลมซึ่งยืนกอดดอกพยับหน้ายืนยันว่าเรฟฟรายย่าเข้าใจถูกแล้ว

“ไม่ใช่!” ทั้งนาเบียสและเบลปฏิเสธพร้อมกัน

“ซิ! ช่างเถอะ ยังไงชะพ่อก็คงไม่คิดจะหลบหน้าอยู่แล้ว” นาเบียสบอกอย่างรำคาญใจ แต่โซเลมกลับรู้สึกแปลกใจในคำพูดนั้นมากกว่า

“เชิญค่ะ ทางนี้เลย บ้านเล็กแล้วก็รักไปหน่อยนะคะ” เบลรีบจูงมือเรฟฟรายย่าเข้าไปในบ้านทันทีเมื่อเห็นนาเบียสอนุญาตแล้ว ทั้งให้นาเบียสกับโซเลมเดินตามหลังมาห่างๆ

“ที่พูดเมื่อกี้หมายความว่าไงเธอ” โซเลมถามและเขาก็มั่นใจว่านาเบียสรู้ว่ากำลังคุยกันเรื่องอะไร

“พ่อน่ะสูญเสียเป้าหมายไปแล้วนะสิ พ่อเอาคาริเบียมาไม่ได้ แผนเดิมที่วางไว้ก็พังหมด” นาเบียสคิดว่าถึงบอกไปก็คงไม่เป็นไรเพราะโซเลมเองก็น่าจะรู้อยู่แล้ว

“แต่เขาเคยพูดไว้ไม่ใช่หรือว่า ไม่ว่าจะยังไงผลที่ออกมาโลกก็จะถูกทำลายตามที่เขาต้องการ” นั่นคือสิ่งที่โซเลมติดใจมากกว่า

“ก็ใช่ ผลของอนาคตที่พ่อเห็นจากดวงตาดูราฮานมีสองอย่าง โลกที่ถูกทำลายโดยฉันที่มีคาริเบีย กับโลกที่พังทลายเพราะการกลับมาของไทโร”

“งั้นเขาก็น่าจะดีใจสิ เพราะตอนนี้โลกกำลังจะพังทลายเพราะไทโรอย่างที่เขาหวังแล้ว”

“โซเลม นายรู้ใช่ไหมว่าโลกที่พังทลายของไทโรหมายความว่ายังไง” นาเบียสหยุดเดินและหันมาถามโซเลม ซึ่งอีกฝ่ายพยักหน้ารับ

“ฉันได้ยินมาจากท่านแม่อีกที ว่าแต่ นายล่ะรู้ได้อย่างไร”

“หลังจากศึกที่เกรแฮมแล้ว มีจดหมายฉบับหนึ่งถูกส่งมาถึงมือพ่อ และเดาสิว่าจดหมายนั้นเป็นของใคร” นาเบียสบอกพลางยิ้มเหี้ยๆ

หลังจากโซเลมครุ่นคิดสักพักหนึ่งก็ต้องยิ้มแบบเดียวกัน

“แอนนา” ชื่อที่หึงหุ้มไม่ยินดีที่จะคิดถึงถูกเอ่ยออกมา

“ใช่ จดหมายนั้นอธิบายถึงคำว่าโลกที่พังทลายของไทโรไว้ชัดเลย นั่นแหละที่ทำให้พ่อสิ้นหวัง เพราะสุดท้ายแล้วโลกที่พังทลายนั้นจะกลายเป็นโลกในอุดมคติอันสมบูรณ์แบบที่สุด โลกและมนุษย์จะไม่ได้ถึงจุดดับสูญอย่างที่พ่อหวัง เพียงแต่จะเริ่มก้าวเดินไปในอีกเส้นทางหนึ่ง แอนนา... ยัยผู้หญิงคนนั้นได้เห็นโลกแบบไหนกันแน่นะ แต่ที่แน่ๆ ยัยนั้นคงเห็นอนาคตได้ไกลกว่าดวงตาดูราฮานแน่นอน” เมื่อพูดถึงจดหมายที่แอนนาเขียน นาเบียสก็ขมลุกขึ้นมา “สรุปก็คือดวงตาดูราฮานจะบอกอนาคตได้แม่นยำไม่ผิดแน่ เพียงแต่ว่า...”

ฟังที่นาเบียสบอกแล้วโซเลมก็อยากจะหัวเราะออกมาดังๆ

“คนที่เห็นจะตีความมันถูกหรือเปล่า เพราะคนที่เห็นก็จะเห็นเพียงแต่สิ่งที่ตัวเองอยากเห็นโดยไม่สนใจความจริงของมัน”

หลังจากเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับบุญฮา ก็ราวกับนาเบียสเข้าถึงสัจธรรมบางอย่าง

“โลกที่พ่อคาดหวังไว้ได้พังทลายลงแล้ว แล้วนายล่ะนาเบียส” โซเลมถามพลางมองเบลแบบมีความหมาย

“ฉันไม่ยอมให้โลกของฉันพังทลายเหมือนอย่างพ่อหรือเจ้าเซโรแน่” นาเบียสตอบอย่างไม่ลังเลจนโซเลมตกใจ เพราะไม่คิดว่านาเบียสจะพูดแบบนี้

“หึๆ” โสเลมหัวเราะในลำคอจนนาเบียรู้สึกเหมือนตัวเองถูกหัวเราะเยาะ

“หัวเราะอะไรของแก ไม่ขำนะเพีย”

“เปล่าๆ ไม่ได้หัวเราะนาย ฉันแค่หัวเราะตัวเอง”

“หา? มีอะไรน่าขำขนาดนั้นเลยหรือ”

ถึงนาเบียจะสงสัยมากแค่ไหน แต่โสเลมไม่ยอมบอกเด็ดขาดว่าโลกของเขานั้นพังทลายไปแล้วหลังจากที่เขาหมดแรงจูงใจที่จะสู้กับนาเบียสัก โลกที่ตัวเขาต้องเป็นเครื่องจักรล้างสารไล่ฆ่าออลตุลคนอื่นๆ ก็ดูเหมือนจะไม่มีอีกต่อไปแล้ว

เรฟฟรายย่ากับเบลนั้นดูจะคุยกันถูกคอมากเพราะหัวเราะไม่หยุด

นอกจากเบลจะดึงคนอื่นให้หลุดออกจากประเด็นสำคัญได้แล้ว ยังสามารถสร้างเสียงหัวเราะได้เสมอ และกว่าเรฟฟรายย่าจะนึกออกว่าตัวเองมาที่นี่ทำไมก็มายืนอยู่หน้าห้องของบูนฮาแล้ว

‘ตายละ ข้างหลังประตูนี้มันสามมิเก่าฉันนี่นา!’ พอคิดแบบนั้นเรฟฟรายย่าก็เลิกลุกขึ้นมาทันที

“เป็นอะไรไปหรือคะ?” เบลเห็นเรฟฟรายย่าหน้าซีดจึงถามขึ้นขณะที่จับลูกบิดประตู

“เปล่าๆ แต่ขอเวลาฉันหน่อย” เรฟฟรายย่าพยายามบ่นหน้าสุดชีวิต แต่ลืมไปว่าอีกฝ่ายคือเบลซึ่งไม่เคยสนใจอะไร เบลเปิดประตูผลั้วเข้าไปทันที

“คุณลุงขา ภรรยาสุดเลิฟมาหาค่า” เบลตะโกนลั่น ไม่เพียงเรฟฟรายย่าที่สะดุ้งสุดตัวกับคำพูดของเธอ แม้แต่นาเบียกับโสเลมที่เดินตามหลังมายังสะดุ้งตามไปด้วย

“พะ...พูดอะไรของเธอนะ!”

เรฟฟรายย่ารู้สึกตัวจึงกระโดดตะครุบตัวปิดปากเบลไว้ แต่พอมองเก้าอี้ที่หันหน้าไปทางหน้าต่างซึ่งบูนฮานั่งอยู่เธอก็ต้องตกใจ ไม่ใช่แค่อีกฝ่ายไม่มีการตอบสนอง แต่สภาพของบูนฮานั้นแทบจะจำไม่ได้เลย เขาเหมือนลุงแก่ๆ ที่หน้าตาแก่เกินอายุ ผมขาวโพลนไปทั้งหัว แวตาก็ไร้ประกาย ถ้าปราศจากลมหายใจด้วยก็ไม่ต่างกับศพ

“พ่อเป็นแบบนี้มาตั้งแต่อ่านจดหมายนั้นแหละ” นาเบียสกระซิบบอก

ไซเลม

“ปล่อยพวกเขาอยู่กันตามลำพังเถอะ” เบลค่อยๆ เดินหลบออกมาและคว้าแขนสองหนุ่มตามออกมาด้วย

ภายในห้องเหลือแค่เรฟฟรายยากับบูนฮา เรฟฟรายเฝ้าเดินมาเฝ้าอยู่ข้างเก้าอี้ และมองบูนฮาที่ทอดตามองไปอย่างไร้จุดหมายราวกับดูคลื่นที่ซัดเข้าหาฝั่ง อย่างไม่รู้ที่สิ้นสุด

“ตาแก่เอ๋ย สภาพดูไม่ได้เลยนะ” เรฟฟรายเฝ้าเอ่ยขึ้นเบาๆ พลังจัดผมที่ยาวลงมาปรกหน้าขึ้น “ทะเยอทะยานและชอบตั้งความหวังไว้สูง สุดทำทุกอย่างก็ไม่ได้เป็นอย่างที่คิดจนพาตัวให้จมอยู่ในความสิ้นหวัง อยู่มาจนอายุบูนนี้แล้วน่าจะคิดได้สักทีนะ... ฟังฉันพูดอยู่หรือเปล่า ตาแก่”

เรฟฟรายเฝ้าพูดอยู่ข้างหู แต่อีกฝ่ายไม่ตอบสนองจนเธอชักเริ่มหงุดหงิด

“ทำเป็นเมินหรือ... บูนฮิ” เรฟฟรายเฝ้าก็ลงมือกระชกเสื้อเล่นบูนฮาข้างหู

คราวนี้ได้ผล มือผมๆ ของบูนฮาตัววัดขึ้นบิบบากของเรฟฟรายเฝ้าไว้เต็มมือ

“นี่กว่านั่งหมุดตัวเมียที่ไหน ที่แท้เฝ้าเองหรือหรือ” บูนฮาทำหน้าราวกับ

เพิ่งตื่นนอนก่อนจะปล่อยมือออกจากปากของเรฟฟรายเฝ้า

“อ้าว ยังไม่ตายหรือหรือตาแก่” เรฟฟรายเฝ้าเองก็ปากจัดไม่แพ้กัน

“อย่างฉันไม่มีทางตายก่อนเธออยู่แล้วละ แล้วไง ทำไมถึงโผล่หน้ามาหาฉันได้ล่ะ” บูนฮาลุกขึ้นจากเก้าอี้และบิดขี้เกียจเหมือนไม่ได้ขยับตัวมานาน

“ก็นะ ถ้าไม่มีฐานะสำคัญก็ไม่อยากเห็นหน้ากวนบาทาของนายอยู่แล้วละ”

เรฟฟรายเฝ้ายกไหล่

“งั้นก็รีบๆ พูดแล้วรีบๆ ไสหัวไป” บูนฮาบอกพลังตบเก้าอี้อีกตัวไปให้เรฟฟรายเฝ้า

“รู้สึกจะทรมานกว่าเดิมอีกนะ” เรฟฟรายเฝ้ามองท่าทางของบูนฮาแล้วยิ่งเอือมระอา

“ที่จะพูดมีแค่นั้นใช่ไหม” บูนฮาย้อนถามขณะหยิบกาน้ำที่วางเปล่าขึ้นมาเขย่า

“เอ๋ ไม่อยากคุยกับฉันเลยนะ ทำไมล่ะ อายที่จะเห็นหน้าคนรักเก่าหรือไง”

ทันทีที่พูดจบ บูนฮาก็หยุดกิจกรรมทุกอย่างที่ทำอยู่และลากเก้าอี้มานั่ง

ตรงหน้าเรฟฟรายย่า

“ดูท่าเราจะเข้าใจกันผิดนะเรย่า เพราะครั้งหลังๆ ที่เราเจอกันรู้สึกมันห่างไกลกับคำว่าคนรักเหลือเกิน” บูนฮายิ้มมุมปากขณะกัดฟันพูด “ก็ครั้งแล้วหา...ที่เธอบุกทำลายห้องวิจัยของฉัน”

“ตั๊ย! นั่นเรียกว่าห้องวิจัยเหรอ ฉันนี่กว่าโรงเก็บขยะซะอีก” เรฟฟรายย่าทำท่าตกใจสุดชีวิต

“แล้วที่หนที่เธอจ้างนักฆ่าตามเก็บฉันจนต้องอยู่แบบหลบๆ ซ่อนๆ จนถึงทุกวันนี้” บูนฮาทามต่อแบบพยายามไม่เก็บคำพูดและท่าทางของเรฟฟรายย่ามาใส่ใจ

“ที่รักละก็ทำเป็นระแวงไปได้ ฉันแค่จ้างนักสืบตามหาตัวคุณด้วยความคิดถึงเท่านั้นแหละ” เรฟฟรายย่าหัวเราะกลบเกลื่อน แต่ยิ่งทำให้บูนฮาเจ็บแผลเก่าที่ท้องซึ่งเคยถูกนักฆ่าย่องมากระชกตอนเปลอ

“อ้อ...เหออ งั้นที่เธอใช้วิชาอัญเชิญคนเป็นจนวิญญูณฉันเกือบหลุดออกจากร่างนั้นก็เพราะคิดถึงสินะ” บูนฮายิ้มกว้างอย่างซาบซึ้ง

“ใช่ซะที่ไหนล่ะไอ้เฒ่า!”

พูดจบทั้งคู่ต่างก็ควักอาวุธพกขนาดเล็กที่ซ่อนไว้ออกมาจ่อที่คอของอีกฝ่าย

“แกหลอกฉันตั้งแต่แรก ไหนบอกว่าถ้าให้ความร่วมมือจะคืนลูกให้ สุดท้ายแกก็หลอกฉันทำงานให้เท่านั้น ฉันละอยากจะฉีกแกเป็นชิ้นๆ ด้วยมือตัวเองเลย” เรฟฟรายย่าพูดทั้งๆ ที่ยิ้มและจ่ออาวุธไปที่คอของอีกฝ่าย

“หุบปากไปเลย อย่าลืมนะว่าคุณมีส่วนมากกว่าใครเพื่อน”

“บาปของฉัน ฉันก็จะแบกรับมันเอง แต่ฉันไม่ยอมแบกรับในส่วนที่แกทำได้แน่”

“มันไม่ใช่บาป เรย่า พวกเราก็แค่สร้างพระเจ้าของโลกใหม่”

“คิดว่าพระเจ้าแบบนี้จะมีใครยอมรับมันหรือ เจ้าแกหน้าโง่!”

“เธอสิโง่ ไม่ยอมรับผลงานของตัวเอง!”

ทั้งคู่ยื่นหน้าเข้าใกล้จนแทบจะชนกันโดยไม่กลัวอาวุธที่จ่อคออยู่ จนกระทั่งประตูห้องเปิดผลั้วะอีกรอบ

“เอาน้ำมาเสิร์ฟแล้วค่ะ” เบลร้องบอกเสียงดัง ทำให้ทั้งสองคนต้องแยกกัน

พลางซ่อนอาวุธไว้ตามเดิม “แหมม ดีจังเลยนะคะได้เจอหน้าคนในครอบครัวที่ไม่ได้เจอกันมาตั้งนาน คงมีเรื่องอะไรต้องคุยกันเยอะเลย”

เบลี่ยมระรินขณะรินน้ำให้

“ก็ประมาณนั้นแหละจ๊ะ” เรฟฟรายย่ายิ้มตอบ แต่บุญฮาทำเป็นไม่สนใจ

“ถ้าฉันหนูไม่รบกวนแล้วนะคะ คุยกันตามสบายนะคะ”

พอเบลออกจากห้องไปปุ๊บ ทั้งคู่อีกกลับสู่อโหมดบ้านแตกกันอีกรอบ

“วันนี้ฉันไม่ได้จะมาเถียงเรื่องระหว่างเรา เพราะฉันอย่าหาเรื่องดีกว่าไอ้เต๋มา!”

“สมองเสื่อมหรือไง ใครหาเรื่องใครกันแน่หา!”

หลังจากแยกเขี้ยวใส่กันครู่หนึ่งจนพอใจแล้ว เรฟฟรายย่าก็ตีหน้าขีมิและเข้าเรื่องทันที

“ที่มาเพราะมีธุระสองเรื่อง”

แต่ยังไม่ทันอธิบาย บุญฮาก็ยกมือขึ้นห้ามเสียก่อน

“ไม่ต้อง ฉันไม่อยากรู้ ไสหัวไปซะ” บุญฮารีบไล่เพราะได้กลิ่นไม่ดีมาแต่ไกล

“แน่ใจหรือ เพราะธุระที่ว่ามันเกี่ยวกับโปรเจกต์ของแกที่ต่อจากซีริสไทป์ด้วยนะ” เรฟฟรายย่าไม่ใช่แค่เป็นคนรักเก่า แต่เธอยังเป็นผู้ร่วมงานที่รู้จักด้วย จนรู้ว่าต้องพูดอย่างไรให้บุญฮาสนใจ และมันก็ได้ผล

“เธอกำลังพูดถึงโปรเจกต์ซีริสเรฟพลีก็้าใช้ไหม เรย่า” บุญฮาคว้าวาเลนของเรฟฟรายย่าและถลิ่งตาจ้องจริงจัง

“นั่นแหละ ฉันกำลังจะสร้างเรฟพลีก็้าโดยใช้ต้นแบบจากออลดูล ฟังดูเป็นไง” เรฟฟรายย่าคิดว่าพูดแค่นี้บุญฮาก็ต้องเอาด้วยแน่ แต่ปฏิกิริยาของเขาก็เกินคาดจริงๆ

“ฮ่าๆๆ จริงสินะ ในเมื่อของเดิมมันใช้การไม่ได้แล้ว เราก็สร้างขึ้นมาใหม่ก็ได้นี่นา เรานี่มันอัจฉริยะจริงๆ” บุญฮากะโดดขึ้นมายืนบนเก้าอี้พร้อมกับเปล่งเสียงหัวเราะออกมา

“เลิกบ้าได้แล้ว!” เรฟฟรายย่าถีบขาเก้าอี้จนบุญฮาตกลงมาหน้าฟาดพื้น “คราวนี้ฉันไม่ยอมให้นายเอาอาวุธบ้าๆ ยัดเข้าไปหรอก และก่อนที่นายจะตอบตกลง จงรู้ไว้ด้วยว่าถ้านายเข้าร่วมงานนี้ก็เท่ากับนายเข้าร่วมกับไทโรด้วย และรู้แล้วใช่ไหมทุกคนที่เข้าร่วมกับไทโรสุดท้ายแล้วจะเป็นยังไง”

เรฟฟรายย่าก้มหน้าลงบอกอย่างจริงจังจนบุญฮากลิ่นน้ำลายเอือกใหญ่

“แต่ฉันไม่มีทางเลือกอยู่แล้วละ เพราะถึงไม่เข้าร่วม นายเองก็มีชื่ออยู่ในรายชื่อคนตายของไทยรออยู่แล้ว แต่ไหนๆ จะต้องตาย ทำไมไม่เลือกทำอะไรสักอย่างก่อนละ โดยเฉพาะงานที่ยังไม่เสร็จนะ”

“คิดจะชู้กันหรือ ไม่มีทางหรอก แค่เรื่องหนี้เท่านั้นแหละที่ฉันมันใจ ลองฉันตั้งใจจะหนี ต่อให้เป็นไทโรก็หาฉันไม่เจอ” ถึงจะพูดแบบนี้แต่สีหน้าของบุญฮาก็แสดงให้เห็นว่าหัวนั้นๆ อยู่เหมือนกัน

“ก็จริงที่ว่านายเก่งเรื่องแบบนี้ แต่จะซ่อนตัวไปเพื่ออะไรละ ในเมื่อข้างหน้าที่รอนายอยู่มันไม่มีอะไรเลย”

คำพูดของเรฟฟรายย่าคมยิ่งกว่าอาวุธใดๆ มันกรีดแทงใจของบุญฮาจนแหลกเป็นชิ้นๆ

“ทุกสิ่งทุกอย่างรวมถึงชีวิตของนายถูกพันนาการด้วยบ่วงกรรมหลังจากเปิดหนังสือต้องห้ามนั้นอ่าน นายนะมันตายไปแล้ว มาทำงานให้ไทโรชะบุญฮาอย่างน้อยก็เพื่อชดใช้สิ่งที่นายเคยทำกับลูกของเรา” เรฟฟรายย่ากระซิบบอกด้วยน้ำเสียงเย็นชาราวกับสะกดกลิ่นอารมณ์เอาไว้

“ละ...ถึงอยากสร้างเรฟพลีก็ แต่ไม่มีเดอริมาอยู่ด้วยมันก็ไม่มีทางสำเร็จได้หรอก” บุญฮาบอกด้วยท่าทางจิตตก แต่การที่เขาพูดแบบนี้ก็แปลว่ายอมร่วมมือด้วย

“นั่นก็เป็นฐานะอย่างที่สองไง พวกเราจะไปตามหาเดอริมาด้วยกัน”

“ที่นั่นไม่มี”

เทพคิวซาน่าเอ่ยขึ้นก่อนจะทรุดลงนั่งกับพื้นอย่างหมดแรงหลังจากตามหาฮามานไปทั่วโลก เธอไปยังทุกที่ที่ฮามานเคยไปและยังที่ที่คิดว่าน่าจะเป็นที่ซ่อนตัวได้ แต่ไม่ว่าจะเป็นที่ไหนก็ไม่มีวีแววของฮามานเลย จนตอนนี้เธอคิดว่าอาจจะถูกมหาเทพหลอกอีกแล้วก็ได้ แต่คิดไปคิดมา คนอย่างมหาเทพไม่มีเล่ห์เหลี่ยมพอจะหลอกใครเป็นเรื่องเป็นราวได้อยู่แล้ว

คำถามมากมายที่อยู่ในใจของคิวซาน่าในตอนนี้นำให้เธอสับสนอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน...ถ้าฮามานยังไม่ตาย ทำไมถึงไม่พยายามติดต่อเธอเลย หรือเขาเพียง

แค่หลอกใช้เธอ แต่ถ้าแบบนั้นทำไมไม่ปรากฏตัวออกมาคุมเกมซึ่งน่าจะง่ายกว่าด้วยซ้ำไป

“เป็นอะไรไปคิวนาน่า ท่านทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้เลยรู้ตัวไหม” เสียงหนึ่งดังขึ้น และก่อนที่จะหันไปดูว่าเป็นใครเหล่าเอดไซลก็ยื่นล้อมตัวพร้อมกับเปลี่ยนแปลงมือเป็นดาบแหลมจ่อไปทางผู้ถาม

“ยังจะกล้าโผล่หน้ามาอีกนะ ไวเวิร์น” คิวนาน่าทักพลางโบกมือเพื่อให้เอดไซลถอยออกไป

“อย่าพูดแบบนี้สิ ท่านตามหาฮามาน ข้าเองก็เช่นกัน” ไวเวิร์นพูดพลางจิกยิ้มอย่างเป็นมิตร แต่คิวนาน่ากลับมองตาขวาง

“อ้อ...เหรื่อ แต่เท่าที่จำได้ ครั้งสุดท้ายเจ้าเกือบทำให้แผนของข้าพังนะ” คิวนาน่ายังแค้นเรื่องบนเกาะไม่หาย

“อารมณ์มันพาไป โปรดให้อภัยด้วย” ไวเวิร์นรีบขอโทษ แต่ต่างก็รู้ไส้รู้พุงติดอยู่แล้วว่าไม่จริงใจกันเลย

“เฮ้ มืออะไรก็รีบเข้ามา” คิวนาน่ารีบเข้าเรื่องเพราะไม่ต้องการอยู่กับไวเวิร์นนาน

“เหตุผลนั้นท่านก็น่าจะรู้อยู่แล้วนี่นา จนถึงตอนนี้พวกเราก็ยังไม่ได้เจอแม่แต่เงาของฮามานเลย”

“รู้แบบนี้แล้วจะมาเสียเวลากับข้าอีกทำไมล่ะ” คิวนาน่าย้อนถาม

ไวเวิร์นทำหน้าที่คิดหนัก “ข้ามีสมมุติฐานอย่างหนึ่ง ที่ฮามานไม่ยอมปรากฏตัวจนถึงตอนนี้ส่วนหนึ่งเป็นเพราะท่านด้วยหรือเปล่า”

“ได้ยินคำถามนี้ข้า คิวนาน่าปล้นโกธธและทำท่าจะหนีไป แต่ไวเวิร์นกลับพูดต่อ

“ไม่ใช่เพราะเขาเกลียดท่าน แต่ข้ากำลังหมายถึงฮามานมั่นใจว่า ตราบใดที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ แผนการของเขาจะต้องดำเนินต่อไปด้วยดีได้แน่ เลยไม่ปรากฏตัวออกมาให้เห็น”

“หมายความว่าพวกเราจะไม่มีทางเจอเขาถ้ายังฆ่ามหาเทพไม่ได้นี่สิ” คิวนาน่าเริ่มสนใจฟังทันทีและรู้สึกว่สมเหตุสมผล

“ก็อาจจะ แต่ข้ามีอีกวิธีที่จะพิสูจน์และง่ายกว่าต้องมานั่งวางแผนยุ่งยาก

ในการกำจัดมหาเทพด้วย”

“วามา” คิวซาน่ารีบร้อนจนขาดความเยือกเย็น

“สมมุติว่าฮามานเฝ้าดูท่านอย่างตั้งความหวังไว้สูงสุด แต่ถ้าท่านยอมสวามิภักดิ์ต่อมหาเทพล่ะจะเป็นยังไง”

“ได้ยินไวเวิร์นพูดแบบนั้นคิวซาน่าก็ตาลุกวาว มันเป็นเรื่องง่าย ๆ เพียงแค่เธอยอมละหิริและทำทุกอย่างเพื่อให้ได้เจอสยามานก็เท่านั้น

“ข้านี้กว่าในหัวของเจ้าจะมีแค่ก้อนกรวดซะอีก” คิวซาน่าชมกึ่งๆ ด่า

“ถ้าเพื่อสิ่งที่ต้องการ ข้าก็มีวิธีการของข้าเช่นกัน” ไวเวิร์นฉีกยิ้มกว้าง ก่อนจะพากันไปพบมหาเทพโดยที่ยังไม่รู้ว่าจะออกหัวหรือออกก้อยกันแน่

ขณะเดียวกันที่ผามังกร ไชอากำลังปรึกษากับกานาลีด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เพราะจากที่ครูซหลุดไปได้ทำให้พวกเขาเห็นแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น

“หัตถ์กสินโลกานี้มันเลวร้ายเกินจะควบคุมได้แล้วนะ” กานาลีร้องลั่นขณะที่กานาอินตะสิ่งจนพูดอะไรไม่ออก

“ใจเย็นๆ ลีศรีบอาจารย์น้อย ผมเองก็ตกใจที่ครูซได้พลังนั้นมาจากโลกิ แต่ถ้ามองดีๆ ก็ยังมีความโชคดีในความโชคร้ายอยู่นะครับ” ไชอารีบยกมือให้กานาลีสงบลง แต่ไม่ได้ผล

“โชคดีตรงไหนกันยะ! ไม่รู้หรือไงว่าหัตถ์กสินโลกาทำอะไรได้บ้างนะ”

“ทำให้พลังทุกอย่างหยุดทำงานเมื่อสัมผัสถูกพร้อมกับทำลายล้างวัตถุที่เป็นสสารทุกอย่าง” กานาอินตอบให้แทน

“นั่นผมทราบดีครับ พวกเราผ่ามังกรสมัยที่สู้กับโลกิก็ต้องล้มตายไปเพราะพลังนี้เป็นจำนวนมาก แต่ที่ผมว่าโชคดีก็เพราะมันทำให้พวกเราเห็นทางรับมือกับหัตถ์กสินโลกาได้แล้ว” ไชอากบอกด้วยสีหน้าจริงจังซึ่งนาเดสโก้ที่อยู่ในเหตุการณ์ด้วยก็พยักหน้ายืนยัน

“บัลซัคีถูกหัตถ์กสินโลกาสัมผัสตัว แต่เขากลับไม่เป็นอะไรเลย” นาเดสโก้บอก นั่นทำให้กานาลีกับกานาอินตะสิ่งจนพูดอะไรไม่ออก

“และผมไม่คิดว่าทางนั้นจะรู้ด้วยซ้ำว่าโดนอะไรเข้าไป แต่ปฏิกิริยาตอบสนองกลับทำให้ป้องกันหัตถ์กสินโลกาได้อย่างง่าย ๆ”

“ยังไง!” กานาลีกับกานาอินประสานเสียงถาม

“ให้จุดที่โดนสัมผัสคลาดเคลื่อน” ไชอาซุนี้วและบอกโดยที่ตัวเองก็ทำหน้าที่ไม่อยากจะเชื่อเหมือนกัน

“แค่นั้นนะ?”

“ครับ ที่บัลซึคิทำก็แค่เกร็งกล้ามเนื้ออย่างรุนแรงจนเกิดแรงสั่นสะเทือนรอบผิวหนังตัวเอง ซึ่งนั่นทำให้การสัมผัสของหัตถ์กลืนโลกคลาดเคลื่อน และขอเพียงตำแหน่งที่สัมผัสเคลื่อนนิดเดียว พลังของหัตถ์ก็จะส่งผ่านไปไม่ได้”

พออธิบายจบ ทุกคนก็หันมามองหน้ากันเล็กน้อย

“โซคดีในความโซคร้ายสินะ” กานาลีกับกานาอินเอ่ยคำนี้ออกมา เพราะนั่นเท่ากับพวกเขาหาทางรับมือกับพลังอย่างหนึ่งของโลกได้แล้ว ถ้าจะมองข้ามเรื่องที่ครูซโดนพลังที่นั่นครอบงำอยู่

หลังจากที่เล่าสถานการณ์ทุกอย่างให้ฟังแล้ว นาเดสก็รีบยกไชอากริบแยกออกมาเพื่อไปดูอาการของครูซซึ่งตอนนี้ห้องข้างเขาไม่อยู่ ไชอาจึงย้ายครูซออกห่างจากผ้ามังกรไปในป่าใกล้ๆ และให้ซานต้าเฝ้าไว้

“เขาได้สติหรือยัง” นาเดสก็รีบถามทันทีที่มาถึง แต่พอเห็นสภาพของครูซแล้วเธอก็หือ้อไปหมด เพราะซานต้าจำกัดการเคลื่อนไหวของครูซไว้ด้วยพลังของแฟนทัสมา ด้วยการสร้างเงาขึ้นมาและจับครูซยึดเข้าไปจนเหลือแต่ส่วนหัวโผล่ออกมา

“เพิ่งสงบไปเมื่อก็เอง” ซานต้าตอบพลางดึงแขนของนาเดสก็ไม่ให้เข้าไปใกล้

“รบกวนเธอแล้วนะซานต้า” ไชอาเองก็รู้ว่าซานต่านั้นหึงหวงมาก

“ช่างเถอะ เพราะถ้าหมอนี่ฆ่าใครได้จริง ต่อให้มากกว่านี้ฉันก็เต็มใจช่วย” ซานต้าเห็นว่าครูซยังมีประโยชน์กับตนจึงยอมช่วยแบบไม่มีเงื่อนไข

“ไชอา นายไม่มีวิธีช่วยครูซเลยหรือ” นาเดสก็ทนเห็นสภาพของครูซตอนนี้ไม่ได้จึงหันกลับมาถามไชอาอย่างคาดคั้น

“เราเองก็ช่วยเท่าที่ทำได้ แต่ลองจิตใจโดนโลกครอบงำแบบนี้ก็เกินเยียวยาแล้วละ” ไชอาตอบเหมือนทุกครั้งที่ถูกถาม

“จิตใจโดนครอบงำ? พูดยุติเรื่องอะไรกันนะ” ซานต้าฟังที่ฟังคู่คุยกันแล้วงง

“ก็อะไรชะอีกล่ะคะท่านพี่ ดูครูชตอนนี่สิ” นาเดสโก้ชี้ไปที่ครูชซึ่งยังคงพับไม่ขยับเขยื้อน

“พี่ก็ดูมันมาตลอดนั่นแหละ แต่ก็ไม่เห็นมันจะโดนครอบงำตรงไหนเลย” ซานด้ากลับมองนาเดสโก้แบบไม่เข้าใจแทน

คำตอบนั้นทำให้ไซอาหนีบางอย่างได้จึงเข้าไปมองครูชใกล้ๆ

“ครูช เธอได้ยินฉันไหม”

พอไซอาทัก ตัวของครูชก็กระตุกและทำท่าจะกระโจนเข้าไป แต่เพราะตัวถูกตรึงไว้ในเงาจึงไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากสับตัดหัวไปมา

“เห็นไหม ก็ปกติดี” ซานด้าชี้ไปที่ครูชแล้วบอกหน้าตาเฉย แต่นาเดสโก้แทบคลั่ง

“ปกติตรงไหนกันคะท่านพี่!”

“ไม่นะ อย่างที่ซานด้าพูดจริงๆ ด้วย ครูชยังไม่โดนครอบงำ เอ่อ...หมายถึงยังไม่โดนครอบงำทั้งหมดนะ” ไซอาบอกพลางจับหัวของครูชให้เงยขึ้นเพื่อมองตาให้ชัดๆ

“ปกติมนุษย์ที่โดนเชื่อโลกิเข้าไปจะจำตัวเองไม่ได้ด้วยซ้ำ แต่ครูชเขายังตอบสนองต่อเสียงเรียก แล้วทำทางที่พวกเราเห็นเหมือนกับเขากำลังคลั่งควบคุมตัวเองไม่ได้ก็ไม่ใช่เลย ดูตาเขาสี”

พอไซอาบอกแบบนี้ นาเดสโก้จึงจ้องตาของครูชและเห็นว่านั่นตาเขากลอกไปมาเร็วมาก แต่ก็มีบางครั้งที่หยุดมองเธอเหมือนกับจะบอกว่าเขายังจำเธอได้

“เขากำลังสู้ อยู่ สู้กับจิตใจด้านมืดของตัวเอง” ไซอาบอกก่อนจะนึกถึงคำพูดของบลัซคี ตอนนั้นเขาเข้าใจความหมายแล้ว

บลัซคีมองออกกว่าที่ครูชควบคุมพลังไม่ได้เนื่องจากสภาพจิตใจยังแปรปรวนที่ต่อสู้กับบลัซคีนั้นก็เพราะด้านมืดของจิตใจโหยหาการต่อสู้ ต้องการเอาชนะเพื่อเหนือกว่าคนอื่น แต่นั่นไม่ได้แปลว่าครูชแพ้ให้แก่จิตด้านมืดของตัวเองไปแล้ว ไม่เช่นนั้นเขาคงสู้ได้ดีกว่าที่ทำลงไป

ไซอาเริ่มมองเห็นอนาคตที่ไม่เคยมองเห็นมาก่อน เหลือเพียงต้องซื้อเวลาเพื่อไปถึงจุดนั้นให้ได้

ในม่านหมอกสีขาว ไทโรมองไปยังเบื้องหน้าที่ไม่ชัดเจน แต่อย่างหนึ่ง ที่ชัดที่สุดในตอนนี้ก็คือเขารู้ตัวว่ากำลังอยู่ในความฝัน และความฝันที่รู้สึกตัวได้ชัดขนาดนี้ย่อมมีที่มาเพียงแห่งเดียว

“นางพญา” ไทโรขยับปาก

ม่านหมอกแหวกออกพร้อมกับมีหญิงสาวนางหนึ่งปรากฏตัวขึ้น

“พรุ่งนี้จะเป็นก้าวแรกของท่านแล้วนะ” เธอทักขึ้นและยิ้มให้ไทโร

“ผิดแล้ว สำหรับข้าไม่จำเป็นต้องนับก้าวเดินอีกต่อไป เพราะต่อให้เส้นทางที่ข้าเลือกยาวไกลแค่ไหน ข้าก็ต้องไปให้ถึง” ไทโรยึดดอกตอบ นั้นยิ่งทำให้นางพญา ยิ้มอย่างพอใจมากขึ้น

“แล้วข้าจะอยู่เคียงข้างท่านตั้งแต่บัดนี้จนจบจนบัดนั้น”

“เลิกอ้อมค้อมกันเถอะ ท่านมาหาข้า นั่นก็แปลว่า...” ไทโรรู้ว่านางพญาจะมาเตือนเขาทุกครั้งที่จะมีภัย และครั้งนี้ก็เช่นกัน

“อันตราয়กำลังกวักมือเรียกหาท่านอยู่” นางพญาตอบ ใบหน้าของนางดูเศร้าหมองลงกะทันหันราวกับเปลี่ยนเป็นอีกคน “แต่ถึงข้าไม่มาเตือน คราวนี้ท่านก็น่าจะรู้อยู่แล้ว ถูกหรือไม่ ราชชาของข้า”

นางพญาถามต่อพลางจับมือไทโรไว้

“อืม พรุ่งนี้ที่ปีลอนข้าจะถูกลอบสังหาร” ไทโรบอกราวกับรู้อนาคตล่วงหน้า

“เช่นนั้นก็อย่าไปเลย ท่านจะปลอดภัยไปอีกนับพันปีที่หลังกำแพงปราสาทเทียมฟ้า” นางพญาบีบมือไทโรแน่นแสดงให้เห็นว่าห่วงใยมาก

“ถ้าเอาแต่หลบอยู่หลังกำแพงข้าก็ทำให้โลกพังทลายไม่ได้สิ จงอย่าห่วงเลย ลางสังหรณ์ถึงโชคชะตาของท่านไม่แม่นสักหน่อย ดูลิ อย่างเมื่อครั้งก่อนท่านยังไม่เห็นมาเตือนข้าเรื่องครุชจนถูกเล่นงานเกือบตายไปแล้ว” ไทโรหัวเราะและพูดให้นางพญาสบายใจขึ้น

“ไม่ใช่ นั่นมัน...” นางพญาพยายามจะอธิบาย ทว่าไทโรรู้ดีจึงยกมือขึ้นมาห้าม

“ข้ารู้ๆ เพราะครุชไม่ได้ตั้งใจมาเล่นงานข้าแต่แรก แต่เพราะข้าดันรับการโจมตีเอง โชคชะตาที่ท่านรู้เลยเปลี่ยนแปลงไป”

“ท่านก็ยังคงเป็นมนุษย์ที่แม้แต่ข้าก็ยังล่วงรู้โชคชะตาไม่ได้เช่นเคย”

นางพญาถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย

“การที่คาดเดาไม่ได้ก็เป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของข้าไม่ใช่หรือ”

พอไทโรพูดแบบนี้นางพญาก็หน้าแดงทันที

“นั่นก็ใช่ แต่คงไม่เท่าฝีปากล่อลวงหญิงสาวของท่านแน่ และข้าก็หวังจะได้ยินคำพูดเหล่านั้นจากท่านอีก” นางพญายิ้มก่อนจะปล่อยมือไทโรและถอยกลับเข้าไปในม่านหมอกที่หนากว่าตอนแรก

“กับข้า...เราเป็นอะไรกัน” นางพญาถามแผ่วเบา

“ไม่ได้เป็นอะไรสักอย่าง และไม่มีอะไรสักอย่างที่เห็นได้เหมือนเรา” ไทโร

ตอบ

“กับโลก ท่านเป็นอะไร”

“ไม่ได้เป็นอะไรสักอย่าง และไม่มีอะไร นั่นจึงสำคัญยิ่ง”

“เช่นนั้นจงจดจำไว้ ราชาของข้า”

วันใหม่มาถึง ไทโรต้องตื่นตั้งแต่พระอาทิตย์ยังไม่ทันขึ้นเนื่องจากเสียงปลุกของทหารที่ตั้งอยู่ข้างเตียง มันเป็นเรื่องปกติในวันออกศึกที่ไทโรจะต้องตื่นเร็วกว่าทุกครั้งเพื่อเป็นคนชักธงรบซึ่งมีผลต่อจิตใจของทหารทุกคน

“นางพญามาเตือนอีกแล้วหรือ” ทหารเห็นสีหน้าตอนตื่นนอนที่ดูไม่ค่อยสดชื่นของไทโรก็ได้

“อ้อ...เหมือนทุกทีนั่นแหละ” ไทโรบอกก่อนจะเดินไปเคาะตู้ปลาเพื่อปลุกชิปัส

“ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นวันนี้จะอยู่ในแผนก็เถอะ แต่ฉันก็ไม่ค่อยสบายใจเลย”

ทหารยังพูดไม่ทันจบก็ถูกไทโรกระชากคอเสื้อจนทำลอยเหนือพื้น

“หุบปากซะทหาร จงเชื่อในตัวข้า ไม่ต้องเชื่อใครหรือแม้แต่ตัวเอง แต่จงเชื่อใจข้าไทโรคนนี้ซะ นั่นคือหน้าที่ของนาย”

คำพูดของไทโรถึงฟังดูจริงจังและเอาแต่ใจ แต่นั่นคือสิ่งที่ผู้นำต้องได้รับซึ่งก็คือการเป็นที่ไว้วางใจของลูกน้อง และทหารที่เข้าใจไทโรมากกว่าใครยังไม่จำเป็นต้องได้รับคำอธิบาย เขาพยักหน้ารับอย่างจริงจังโดยไร้คำโต้แย้งใดๆ อีก

เมื่อเตรียมตัวเรียบร้อยแล้วไทโรกับทหารก็เดินออกมาจากห้อง ส่วนชิปัสก็

ซ่อนตัวเพื่อคุ้มกันตามเคย พวกเขาผ่านหน้าห้องการ์ตไปโดยไม่หยุดเรียก เพราะรู้กันว่าเป็นคนที่ต้องเตรียมตัวมากกว่าใครในวันนี้

ประตูทางเข้าหอคอยที่ปกติจะมีทหารยามเฝ้าแค่คนสองคน ตอนนั้นก็กลับเป็นเหล่าราชองครักษ์ที่มายืนเรียงแถวกันอย่างเป็นระเบียบในชุดเครื่องแบบสีขาว ทั้งชุดกักด้วยกระดุมสีทอง เข็มกลัดตรงปกเสื้อเป็นรูปสิงโตซึ่งเป็นสัญลักษณ์ประจำตัวของไทโร แอวมราชองครักษ์ทุกคนไม่พกอาวุธ มันเป็นกฎเหล็กที่มีไว้เพื่อป้องกันถูกคนร้ายชิงอาวุธและใช้ลงมือกับไทโร หรือถ้ามีคนในทรยศก็จะมีอาวุธที่ใช้ทำอันตรายได้ เพราะแบบนี้ทุกคนในหน่วยราชองครักษ์จึงมีฝีมือสูงส่งขนาดฆ่าคนด้วยมือเปล่าได้สบายๆ

“เทาซี” ไทโรเรียกคนที่เป็นตัวแทนกลุ่มออกมา ตำแหน่งของเทาซีนั้นเรียกว่าเป็นหัวหน้าหน่วยราชองครักษ์ก็ว่าได้ เพราะตัวหัวหน้าราชองครักษ์จริงๆ อย่างซีปุลมีหน้าที่ปกป้องไทโรตลอด 24 ชั่วโมง จึงไม่มีเวลามาสั่งการคนอื่นๆ ได้

“ครับ ท่านไทโร” เทาซีเดินออกมาจากแถวแล้วคุกเข่าลงข้างหลังไทโร

“ข้ารู้ว่าทรยศกับการ์ตคงสิ่งอะไรกับนายไว้แน่ แต่ในเมื่อหน่วยราชองครักษ์ทำงานขึ้นตรงกับข้า เพราะนั่นจึงฟังให้ดี แบ่งกำลังครึ่งหนึ่งอยู่เฝ้าปราสาท หน้าที่หลักคือการคุ้มกันทรยศ ในกรณีที่ศัตรูมีกำลังเหนือกว่าก็ให้คุ้มกันทรยศกับคนอื่นๆ หนีไปซะ”

พอไทโรสั่งจบ เทาซีก็ขานรับเสียงดังพร้อมกับเหล่าราชองครักษ์คนอื่นๆ

“บอกก็ครั้งแล้วว่าจะันดูแลตัวเองได้” ทรซชยับเข้ามากระซิบบอกไทโรโดยไม่ให้พวกราชองครักษ์ที่เดินเรียงแถวตามหลังมาได้ยิน

“ข้าก็บอกก็ครั้งแล้วว่าในเวลาออกรบข้าไม่ชอบพะวงหลัง” ไทโรย่น ทรซชจึงได้แต่ทำปากขมุบขมิบ่น

ที่ไทโรให้ความสำคัญกับทรซชนั้น เพราะถึงแม้ทรซชจะดูแทบไม่มีบทบาทในแผนการรบ แต่ในความเป็นจริง คนที่กุมเส้นเลือดของกองทัพไว้ก็คือทรซช ไม่ว่าจะเป็นการล่าเหยียดเสบียง จัดทัพสำรอง หรืองานที่หนักที่สุดอย่างการอยู่ปกป้องปราสาทซึ่งเป็นฐานที่มั่น ในสมัยก่อน ปราสาทเทียมฟ้าขึ้นชื่อเรื่องเป็นป้อมปราการที่แข็งแกร่งที่สุดและไม่เคยมีใครตีแตก และนั่นเป็นเพราะมีทรซชอยู่เฝ้ามาตลอดนั่นเอง

ถ้าการ์ตคือคนที่ถนัดวางแผนบุกโจมตี เป็นเสมือนหอกที่พุ่งเข้าใส่ศัตรู
 เทรซก็คือนักการตั้งรับหลังกำแพง เป็นเสมือนโล่ที่ปกป้องสิ่งที่อยู่เบื้องหลัง
 ที่ลานหน้าปราสาทยังมีแสงจากกระถางคบไฟเนื่องจากพระอาทิตย์ยังไม่ขึ้น
 ทว่ากองทัพทั้งหมดของไทโรก็มายืนเรียงแถวพร้อมกับจัดแบ่งหน่วยรบกัน
 เรียบร้อย พวกทหารเกราะดำยืนนิ่งราวกับรูปปั้นหิน ไม่มีการเล่นหยอกล้อ ไม่มี
 เหลียวซ้ายแลขวา ทุกคนนิ่งแม้กระทั่งแวตตาที่จ้องตรงไป ข้างตัวทุกคนมีมดยักษ์
 เหล็กไหลดำที่เสมือนพาร์ตเนอร์ยืนคู่กัน

ด้านหลัง กองทัพสัตว์อสูรและพวกอมมนุษย์ก็ยืนทัพอยู่ ถึงจะไม่ใช่
 ระเบียบเท่ากับพวกทหารเกราะดำก็ตาม แต่ทุกคนก็รู้ว่าไทโรมาถึงแล้ว และพิธีการ
 ตรงนี้ก็สำคัญมากจึงไม่มีใครทำเสียงอะไรขึ้นมาขัดจังหวะ

ในสมัยก่อน มันเป็นธรรมเนียมมาก่อนจะออกรบผู้นำประเทศต้องออกมา
 ชักธงรบและส่งต่อให้แม่ทัพเพื่อเป็นการสร้างขวัญและกำลังใจให้แก่ทหาร แต่
 สำหรับกองทัพของไทโรแล้วมีอะไรที่มากกว่าธรรมเนียมปฏิบัติ

“พวกนายมายืนตรงนี้ก็ทำไม” นั่นคือประโยคแรกที่ไทโรเอ่ยขึ้น ทันใดนั้น
 เสียงตอบรับแบบพร้อมเพรียงโดยไม่ได้นัดกันล่วงหน้าก็ดังกระหึ่ม

“เพื่อท่านไทโร!” เสียงของคนไม่กี่ร้อยแต่กลับดังขนาดทำให้พวกสัตว์อสูร
 นับแสนข้างหลังสั่นสะท้านแทบยืนไม่อยู่

“พวกนายจะไปรบเพื่ออะไร” ไทโรถามต่อขณะตั้งธงสัญลักษณ์ที่ปักอยู่บน
 พื้นขึ้นมาถือ

“เพื่อท่านไทโร!”

“นั่นจงจำไว้ ความตายของพวกนายก็คือความตายของข้าด้วย จงตระหนัก
 ถึงสิ่งนั้นขณะที่ศัตรูกำลังหยิบยื่นความตายให้ และแม้จะต้องเผชิญหน้ากับยมทูต
 ที่จะนำทางสู่ขุมนรกก็จงอย่าพรันพรึง แต่จงตะโกนเรียกชื่อข้าและดาทอมัน จับ
 อาวุธขึ้นมาซะเหล่าทหารหาญของข้า แล้วไปประกาศให้โลกรู้ว่าสงครามของจริงนั้น
 เป็นยังไง”

เมื่อสิ้นเสียงตะโกนของไทโร ทหารทุกคนก็ชักอาวุธของตัวเองชูขึ้นฟ้าพร้อม
 กับให้ร้องราวกับฟ้าลั่น

“บลัซดี” ไทโรเรียก

เจ้าของชื่อที่ยืนอยู่หน้ากองทหารก้าวเข้ามาหาไทโรพลางคุกเข่าและก้มลงจนแทบจะถึงเท้า

“รับไปซะ แล้วจงนำมันกลับมาให้ข้าพร้อมชัยชนะ” ไทโรบอกขณะยื่นธงสัญลักษณ์ให้

บัลซัคีลุกขึ้นรับก่อนจะหันกลับไปทางกองทหารและซุ่มนสุดแขน เสียงโห่ร้องของทหารดังกว่าเดิมจนพวกกองทัพสัตว์อสูรที่อยู่ข้างหลังเปลือก้าวถอยไปอย่างเกรงกลัว บัดนี้พวกมันเข้าใจอย่างถ่องแท้แล้วว่าทำไมสมัยก่อนที่ต้องสู้กันมันถึงได้กลัวกองทหารเกราะดำของไทโรนัก สิ่งที่เกิดขึ้นเบื้องหน้าไม่ใช่แค่ความรู้สึกชาตินิยมหรือแรงศรัทธาต่อผู้นำ แต่นี่คือความบ้าคลั่งที่ไร้เหตุผลต่อบุคคลคนหนึ่งชื่อว่าไทโร

เสียงโห่ร้องสงบลงหลังจากที่ไทโรยกมือให้สัญญาณ ก่อนจะหันไปมองการ์ตที่เพิ่งเดินออกมาในตรงหน้าเขา

วันนี้การ์ตต่างไปจากวันอื่น ผมของเธอไม่ได้มีวนเป็นลอนเหมือนเคย แต่กลับเหยียดตรงยาวแทบถึงพื้น ใบหน้าที่ไม่ได้แต่งเติมปราศจากรอยยิ้ม ชุดที่ดูหิวโหว่าทันสมัยถูกเปลี่ยนเป็นชุดกระโปรงผ้าไหมสีดำแขนกุดเหมือนเตรียมจะไปงานศพและสวมทับด้วยเกราะเหล็ก พัดยศอาวุธคู่มือก็ไม่ได้พกมา มีเพียงดาบเรียวบางที่แนบอยู่ตรงเอว แต่ทุกคนก็รู้ดีว่านี่คือการร่ำก่อนออกรบจริงในฐานะเสนาธิการของไทโร

“สภาพกองทัพเป็นยังไง” การ์ตถามบัลซัคีเบาๆ

“ทุกอย่างพร้อม” บัลซัคีตะโกนตอบเสียงดังจนผมเธอปลิวไปข้างหลัง

หญิงสาวเงยหน้ามองท้องฟ้าที่เริ่มมีแสงตะวันกลมหม่นดาว ก่อนจะหันกลับไปพยักหน้าให้ไทโร

“ได้เวลาแล้ว เคลื่อนทัพสู่บิลอน” ไทโรประกาศสั้น เหล่าทหารตบเท้าเดินขบวนไปสู่วงแหวนเวทที่จู่เรียกบอเล็กเตรียมไว้

เทรซไม่ได้ไปด้วยจึงมายืนอยู่ใกล้กับลานวงแหวนเวท มองกองทหารทยอยเดินผ่านไป เขาเป็นอีกคนหนึ่งที่สามารถบำรุงขวัญของเหล่าทหารได้ดี (โดยเฉพาะทหารหญิง)

เมื่อบัลซัคีนำแถวทหารมาถึงเป็นคนแรก ทั้งคู่อะลือบมองกันก่อนที่เทรซ

จะกระซิบ

“มุ่งสมาธิอยู่แค่นี้ในสนามรบพอ ถ้านายวอกแวก ไทโรกับการ์ตจะทำให้
กระบวนทัพเสียได้”

บัลซัคก็พยักหน้ารับก่อนจะเดินเข้าไปในวงแหวนเวท และหายตัววับไป
พร้อมกับทหารหน่วยทะเลวงฟัน

คราวนี้จูเรียมากับกองทัพส่วนกลาง และเพราะพักหลังๆ ทำงานด้วยกัน
บ่อยทำให้เพียงแค่มองตาก็มองตาก็รู้ว่าเธอจะมีเรื่องจะพุดด้วย เธอจึงเดินหลบออกมาจาก
แถว

“ถ้าสถานการณ์ฉุกเฉินให้กลับมาอยู่ที่ทัพหลักของไทโรซะ อย่าทำให้ตัวเอง
ตกอยู่ในอันตราย เพราะหน้าที่ของเธอช่วงตอนกำลังสำคัญมาก”

คราวนี้เธอพุดเสียงดังเหมือนจงใจให้เล็กที่อยู่ข้างหลังจูเรียได้ยินด้วย
ซึ่งพอรับคำแล้วจูเรียก็รีบกลับเข้าแถวทหารที่กำลังจะถูกลงแหวนเวทเคลื่อนย้ายไป

และต่อท้ายด้วยทัพหลักที่มีการ์ตเดินนำมาโดยห่างจากกองทัพมากทำให้
มีเวลาหยุดยืนคุยกับเธอชานขึ้น แต่ถึงจะหยุดเดิน หมิงสาวกลับไม่พุดอะไร
เพียงจ้องมองไปที่วงแหวนเวทเท่านั้น

“ข้อมูลของฉันคงเป็นประโยชน์กับเธอนะ” เธอถามซึ่งการ์ตก็พยักหน้า
เบาๆ

“เส้นทางของพวกเรายังอีกยาวไกลนะการ์ต ยิ่งไงก็ถนนมกำลังทหารไว้บ้าง
ก็ดี” เธอเตือนซึ่งการ์ตก็พยักหน้ารับอีก “แล้วก็...ฉัน ไทโร และทุกคนๆ ต่างชอบ
รอยยิ้มกวนประสาทของเธอมากกว่า เพราะมันรีบทำให้การรบมันจบเร็วๆ แล้วกลับ
มาเป็นยิ้มเพี้ยนตัวกวนเหมือนเดิมซะ”

คราวนี้การ์ตไม่พยักหน้ารับ แต่ก้าวออกไปทันทีเหมือนอยากจะเร่งเวลา
อย่างที่เธอชอบพอไว้

เมื่อกองทัพหลักผ่านเข้าไปในวงแหวนเวทแล้ว ก็เหลือเพียงไทโรที่เดินมา
ปิดท้ายพร้อมกับเหล่าราชองครักษ์ เขาสวมชุดเกราะเหล็กไหลดำเหมือนกับทหาร
คนอื่นๆ ต่างเพียงมีผ้าคลุมจักรพรรดิคลุมทับไว้เท่านั้น

“วันนี้อากาศดีนะ” เธอเอ่ยขึ้นลอยๆ พลังเงยหน้ามองดูท้องฟ้าที่แจ่มใส

“ก็ดีสำหรับวันออกรบ” ไทโรตอบแบบไม่ใส่ใจและยิ้มที่มุมปาก

“งั้นก็ดีแล้ว” เทรชถอนหายใจโล่งอกก่อนจะเอามือไขว้หลังและเดินสวนกับไทโรเพื่อกลับไปปราสาท

“แต่ข้าชอบรบกลางสายฝนมากกว่า” ไทโรพูดต่อพลางยิ้มกว้างจนเหงื่อออกก่อนจะเดินหายเข้าไปในวงแหวนเวท

แต่เตรชกลับยิ้มกว้างยิ่งกว่า

“ได้ตามพระประสงค์ ท่านราชา”

ที่บิลลอนเวลานี้ เขตชั้นนอกสุดของแนวป้องกันถูกขุดเป็นคูแล้วประจำด้วยพลปืนและปืนใหญ่ สภาพพื้นที่ราบเดิมจึงถูกเปลี่ยนไปชนิดจำของเดิมไม่ได้ กองทหารผสมผลักดันกันประจำการ ยิ่งเมื่อวานมีข่าวว่าหน่วยลาดตระเวนทั้งหมดถูกฆ่าและนำมากองรวมกันเป็นภูเขาย่อมๆ ทำให้ในกองทัพพากันออกสิ้นขวัญเขวอนยิ่งกว่าเดิม

“กองพันลาดตระเวนอย่าว่าแต่จะรอดเลย จนตอนนี้ยังไม่สามารถระบุศพได้ด้วยซ้ำว่าใครเป็นใคร ทางนั้นเล่นขี้ร้ายซะละเหะไปหมด” พวกทหารผสมจับกลุ่มคุยกันด้วยความรู้สึกสยดสยองชนิดที่คนกำลังกินข้าวกินอะไรไม่ลง

“พวกนั้นก็ดีแต่เล่นที่เปลอเท่านั้นแหละ ต่อหน้าทหารนับล้านก็ไม่กล้าแหละว่า ไม่งั้นก็ไพล่มาให้เห็นนานแล้ว” ทหารบางคนพยายามทำใจดีสู้เสือ

“ใช่ๆ ถึงต้องดักเล่นงานพวกที่ออกไปนอกเขตป้องกันไง” บางคนเริ่มพยักหน้าเห็นด้วย

“แต่นั่นก็หมายความว่าเราออกไปไหนไม่ได้เลยเหมือนกันไม่ใช่หรือ”

แต่มีคนพูดขึ้นมาลอยๆ ความกล้าเมื่อครู่ของทุกคนก็ดับวูบทันที เพราะรู้ว่าถ้าทางบิลลอนแข็งแกร่งกว่าราชาเงาจริง ก็ต้องยกทัพบุกปราสาทเทียมฟ้าไปแล้ว

แต่ระหว่างที่พวกทหารนั่งจืดตักกันอยู่ เสียงร้องก็ดังขึ้นก้องฟ้า หลายคนสะดุ้งหงายหลังล้มตึง และอีกหลายคนถ้าไม่เป็นเพราะอายุเฟื่องก็คงกรี๊ดร้องออกมาแล้ว แต่พอตั้งสติได้ต่างก็รีบปีนขึ้นจากคูและมองไปทางต้นเสียงซึ่งอยู่ห่างจากแนวป้องกันไปเพียงไม่กี่ร้อยเมตร

ต้นเสียงคือชายรูปร่างกำยำตัวใหญ่เกินมนุษย์ยืนถือธงที่มีสัญลักษณ์ของราชาเงาอยู่ตามลำพัง

“อะไรของเขาอะนั่น?”

ทุกคนหันมามองหน้ากันอย่างงงๆ จนมีเสียงไซเรนดังขึ้นแล้วตามด้วยประกาศเตือนภัย

“ทหารทุกคนประจำตำแหน่ง เรากำลังถูกกองทัพราชาเงาบุกแล้ว”

พอได้ฟังประกาศ ทุกคนยิ่งทำหน้างุนงงกว่าเดิม

“แค่คนเดียวเนี่ยนะ!”

“เจ้าพวกโง่ ยังไม่รีบยิงมันอีก” หัวหน้าหน่วยคนหนึ่งกระโดดลงมาในคูและตะโกนสั่งอย่างเร่งรีบ เพราะคูบริเวณนั้นเป็นส่วนที่ใกล้กับศัตรูมากที่สุด

ถึงจะเก๋ๆ กังๆ แต่พวกทหารก็หันป็นเล็งไปทางชายร่างยักษ์ตามคำสั่ง ซึ่งฝ่ายนั้นกำลังม้วนธงเก็บมากกว่าจะวิ่งหนี และไม่ก็วินาทีจากนั้น ทหารกระสุนนับหมื่นๆ นัดก็กระหน่ำไปยังเป้าหมายเดียวกัน

“หยุด!” หัวหน้าหน่วยตะโกนสั่งเพราะบริเวณเป้าหมายมีควันโขมงเนื่องจากโดนธนูยิงจนมองไม่เห็นตัว

“จะเหลือไหมเล่านั่น” พวกทหารพูดพลางลดปืนลงและยืนขึ้นดูผลงาน

ทว่าเมื่อควันจางลง เป้าหมายกลับยังยืนอยู่ที่เดิมแบบไร้บาดแผล มีเพียงแค่รอยซ้ำเหมือนโดนยิงกัดเท่านั้น เขาใช้มือปิดไล่ฝุ่นออกก่อนจะคลีงออกตามเดิมและทิ้งตัวลงนั่งกับพื้นหน้าตาเฉย

“สัตว์ประหลาดซัดๆ” เห็นแบบนี้แล้วเหล่าทหารก็อดพูดออกมาไม่ได้ ถึงเมื่อนั้นจะยิ่งทำให้ขวัญเสียกว่าเดิม

“ให้ยิงต่อหรือเปล่าครับ!” บางคนร้องถาม แต่หัวหน้าหน่วยรีบยกมือห้ามไว้เพราะรู้ว่ายิ่งไปก็เปลืองกระสุนเปล่าๆ

“เปลี่ยนไปใช้ปืนใหญ่” คำสั่งถูกถ่ายทอดออกไป แล้วเพียงชั่วครู่กระบอกปืนใหญ่ก็ถูกหันไปทางเป้าหมาย

“พร้อมแล้วครับ จะให้ยิงเลยหรือเปล่า” คนคุมปืนใหญ่หันไปถามหัวหน้าหน่วยที่ยืนซึ่งใจอยู่

ถ้าเป็นทหารทั่วไปก็คงไม่ลังเลที่จะสั่งยิง แต่สำหรับคนระดับหัวหน้าหน่วยที่มีความคิดความอ่านย่อมรู้ว่าการสั่งยิงนั้นมีทั้งผลดีและผลเสีย ซึ่งถ้ายิงไปแล้วทำลายเป้าหมายได้ก็ดีไป แต่ถ้าไม่สำเร็จก็ยิ่งลดทอนกำลังใจและความเชื่อมั่น

ลงไปอีก

“หัวหน้า” เมื่อเห็นหัวหน้าหน่วยหนึ่งไป นายทหารจึงถามย้ำ

“ยะ...ยิงได้” คำสั่งดังออกมาอย่างไม่ค่อยมั่นใจนัก

เสียงปืนใหญ่ดังขึ้น คราวนี้เกินกว่าที่ใครจะคิด เพราะชายร่างยักษ์ไม่ขยับตัวลุกขึ้นยืนด้วยซ้ำ แต่ใช้เพียงมือปิดกระสุนปืนใหญ่เหมือนปิดแมลงวัน ไม่เพียงแต่เศษเสี้ยวกระสุนปืนใหญ่ปลิวกลับมาเท่านั้น แต่แรงระเบิดก็ถูกอัดกลับมาด้วย จนดินในคุระเบิดลึกยิ่งกว่าเดิมพอจะฝังศพทุกคนตรงนั้นได้

“ชื่อของข้าคือบลัซคี แม่ทัพใหญ่ของท่านราชาเงา ข้ามาเพื่อแจ้งให้พวกเจ้ารู้ว่าการรบจะเริ่มต้นขึ้นตอนเที่ยงตรงของวันนี้ แต่ก่อนถึงเวลานั้น ถ้ามีใครกล้าดวลกับบลัซคีคนนี้และล้มข้าได้ ก็ถือว่ากองทัพของท่านราชาเงาพ่ายแพ้ศึกครั้งนี้อย่างไม่มีเงื่อนไข” เสียงของบลัซคีดังไปถึงตัวเมืองที่ห่างไปหลายกิโลเมตร

“ดวลยังไป” หัวหน้าหน่วยที่รอดพ้นจากแรงระเบิดเมื่อครู่อย่างหวุดหวิดรีบลุกขึ้นถาม

“ไม่มีกฎ จะตัวต่อตัวหรือรุมก็ไม่ว่ากัน จะใช้อาวุธแบบที่ยิงใส่ข้าเมื่อไหร่ก็ได้ ถ้าพวกเจ้าปราศจากเกียรติและศักดิ์ศรีแล้ว” บลัซคีตอบก่อนจะปักธงลงข้างตัว แล้วกอดอกเหมือนนั่งหลับ

“เอาไงครับ” ทุกคนหันมารอฟังคำสั่ง ซึ่งหัวหน้าหน่วยก็ยากจะตัดสินใจ เพราะแค่เห็นอีกฝ่ายใช้มือเปล่าปิดกระสุนปืนใหญ่กลับมาได้ก็แทบไม่น่าเชื่อแล้ว

“ติดต่อศูนย์บัญชาการกลาง ระหว่างนั้นห้ามใครทำอะไรโดยพลการเด็ดขาด” หัวหน้าหน่วยสั่งอย่างจริงจังก่อนจะรีบแจ้งไปยังหน่วยอื่นให้อยู่ในภาวะเตรียมพร้อมแต่ห้ามยิง

“ทางนั้นมีแค่คนเดียว ต่อให้เก่งแค่ไหนก็รุมๆ มันไปเดี่ยวก็ชนะเอง”

เสียงทะเลาะกันในห้องประชุมดังขึ้นหลังจากที่ผู้ประชุมทราบข้อมูล

“นั่นก็ใช่ แต่จะกลายเป็นพวกเราไปติดกับนะสิ ราชาเงาคงจะใช้เจ้านั้นมาดึงความสนใจของพวกเราไปแทนที่จะเตรียมการรบกัน” ความเห็นเริ่มแตกต่างกัน และไม่ใช่มิเพียงแค่สองสามความเห็น

“โอกาสมาแล้วไม่ใช่หรือ นั่นมันแม่ทัพของราชาเงาเชียวนะ ถ้าเราจับมันมา

“ได้ก็จะได้ข้อมูลอีกเพียบเลย”

“พูดเป็นเล่นไป ไม่เห็นจากภาพถ่ายหรือไง ไ้อัยักษ์หมู่กางเกงขาดๆ นั้นนะ เทรอแม่ทัพ ไม่มีทาง พวกเรากำลังโดนราชาเงาหลอกแล้ว”

ขณะที่ทุกคนโต้เถียงกัน ลูซิเฟอร์ที่อยู่ในที่ประชุมด้วยถอนหายใจพลางคิดว่าเสียเวลาเปล่า เพราะระหว่างที่เอาแต่คุยกันอยู่เวลาก็ผ่านไปเรื่อยๆ แล้ว

“การประลองของขุนศึก” ลูซิเฟอร์เอ่ยแทรกทำให้ทุกคนหยุดพูดและหันมามองเขา “ในการรบสมัยก่อนจะมีการปฏิบัติที่เรียกว่าการประลองของขุนศึก โดยจะส่งคนที่เก่งที่สุดของฝ่ายตัวเองออกมาสู้กันก่อนเริ่มเปิดศึก ซึ่งนั่นเป็นการแสดงถึงศักดิ์ศรีของนักรบให้เป็นที่ประจักษ์แก่สายตาทุกคน สิ่งทีบัลซัคทำอยู่ตอนนี้ก็คงจะเป็นสิ่งนั้น”

ลูซิเฟอร์อธิบายพลางนั่งไขว่ห้างอย่างสงบ ไม่มีท่าทีร้อนรนต่างกับคนอื่นๆ ในห้อง

“ประลอง? ก่อนจะรบกันเนี่ยนะ บ้าไปแล้ว พวกราชาเงาต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ” คนที่ได้ฟังต่างก็คิดแบบนั้น

“แต่ก็คงไม่มีใครปกติที่ไหนกล้าประกาศสงครามกับโลกแบบที่ราชาเงาทำอยู่ตอนนี้หรอกจริงไหม” ลูซิเฟอร์พูดจบก็ลุกเดินออกจากห้องไปทันทีเพราะอยู่ต่อไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา

ทันทีที่ออกจากห้อง ปีศาจสองตนก็โผล่มาประกบ

“จะให้พวกเราออกไปสู้เลยไหมครับ” ปีศาจที่มีปีกใหญ่จนระพาดานตาม

“รอดูท่าทีไปก่อน เพราะที่ฟังมาจากวาเลโอรา รู้สึกคนที่ชื่อบัลซัคจะอันตรายมาก และเจ้าหมอนี่แหละที่เป็นคนล้มครุชได้”

พอลูซิเฟอร์เอ่ยชื่อครุชออกมา ปีศาจทั้งสองก็ถึงกับผงะไปทันที หลังจากคีกริเฟอร์มาแล้ว ชื่อของครุชในหมู่ปีศาจแทบไม่มีใครไม่รู้จัก

ไม่ใช่เพียงแค่อัตติศัพท์ของบัลซัคเท่านั้น นิสัยของลูซิเฟอร์เองก็รอบคอบรัดกุมแถมยังรักพวกพ้อง จึงไม่ยอมเอาคนของตัวเองไปเสี่ยงแบบเปล่าประโยชน์ และเพราะนิสัยแบบนี้เองจึงทำให้การร่วมมือที่ตกลงกันไว้ในตอนแรกยังมีช่องว่างอยู่

เวลาผ่านไปชั่วโมงกว่าทางบีลอนจึงยอมส่งคนออกมาสู้กับบัลซัค ซึ่งคนที่

ถูกส่งมาขึ้นเป็นทหารรับจ้างที่อาสาสมัครเอง คนที่ออกมาคนแรกมีร่างกายใหญ่ยักษ์ ถึงจะไม่เท่าบลัซซีแต่ก็ดูล่ำกว่านักเพาะกล้ามเนื้อ เขาแบกขวานเล่มโตมาด้วยยิ่งดูข่มขวัญได้ดี

“ชื่อของฉันคืออาโซ แต่คงไม่ต้องทำความรู้จักกันมากนักนักรอกจริงไหม เพราะเดี๋ยวแกก็ต้องตายแล้ว”

ไม่พูดให้เย็นเยื่อเสียเวลา อาโซกระโดดลอยตัวเข้าหาแล้วฟาดขวานสุดแรงเกิดหมายผ่ากลางหัวของบลัซซีพอดี ทว่ากลับเป็นอาโซและขวานที่กระเด็นออกไปราวกับเพิ่งฟาดใส่ถังเหล็ก มือของเขาคือเป็นแผลใหญ่เพราะแรงกระแทกเมื่อครูดุโดยที่บลัซซีเงยหน้าขึ้นมาและกะพริบตาถี่ๆ เหมือนเพิ่งตื่นนอน

บลัซซีคำรามอยู่ในลำคอเมื่อหยุดหืดที่ทางบิลอนปล่อยให้เขาถอนหายใจไปแต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ลุกขึ้น เพียงกวักเรียกอาโซ

ใจจริงนั้นอาโซอยากจะกลับหลังหันแล้ววิ่งหนี เพราะแค่ลงขวานแบบสุดแรงเกิดไปแค่ครั้งเดียวก็รู้ถึงความแตกต่างกันแล้ว แต่ด้วยข้างหลังของเขายังมีสายตานับล้านคู่จ้องมองอยู่ การหนีนั้นก็เรียกได้ว่าเป็นความอับยศที่สุดในชีวิตเขาจึงได้แต่กัดฟันหยิบขวานขึ้นมาและวิ่งเข้าหาบลัซซีอย่างหมดหนทาง

ใบขวานสีเงินวาววับถูกเหวี่ยงอย่างไร้เป้าหมายแต่กลับพุ่งตรงไปที่ใบหน้าของบลัซซีอย่างพอเหมาะพอเจาะจนเกิดเสียงดัง เขาไม่ถูกแรงปะทะอัดใส่จนมือฉีกแบบเมื่อครู่ ทว่าเมื่อมองใบขวานอาโซก็นึกเสียใจทันทีที่ไม่ยอมวิ่งหนีไปตั้งแต่เมื่อครู่ เพราะบลัซซีก็กัดคมขวานไว้จนมันแตกร้างไปถึงด้าม

เพียงแค่ขบกรามเบาๆ เหมือนเคี้ยวขนม ขวานก็แตกเป็นเสี่ยงๆ บลัซซีคว้าขาของอาโซไว้ก่อนจะชูขึ้นเหนือหัวจนร่างของอีกฝ่ายห้อยต่อแตง

“เจ้า...ไม่ผ่าน” บลัซซีบอกก่อนจะเหวี่ยงอาโซลงกับพื้น ทั้งหัวและตัวของอีกฝ่ายถูกขยี้จมลงไปบนดิน เหลือแต่ส่วนขาที่ชูขึ้นมาบนกองเนื้อและเลือดที่ไหลท่วม

“คนต่อไป” บลัซซีตะโกนบอกก่อนจะกอดอกและนั่งสัปหงกเช่นเดิม

สิ่งที่บลัซซีทำลงไปนั้นน่าขนหัวลุกที่สุด เขาแสดงให้เห็นว่าสามารถบดขยี้มนุษย์ด้วยมือเปล่าแถมยังไม่ต้องขยับตัวลุกขึ้นมาด้วยซ้ำ พริบตาที่เห็นร่างของอาโซถูกแปรสภาพเป็นเนื้อบด จิตใจของทุกคนดำดิ่งสู่ห้วงแห่งความหวาดกลัว ตอนนั้นเพียงแค่เสียงกรนของบลัซซีก็แทบทำเอาทุกคนฉีราดแล้ว

“บ๊ายบ๊าย แทนที่จะส่งผู้ใช้พลังจิตหรือจอมเวทออกไป ดันส่งคนธรรมดา ออกไปตาย แบบนี้ถึงเวลารบจริงพวกแนวหน้าคงแย่นะ” ลูซิเฟอร์บินอยู่บนฟ้า ฝ้าดูตั้งแต่เริ่ม

“แต่โดนไปแบบนี้เดี๋ยวพวกมนุษย์ก็ต้องส่งผู้ใช้พลังจิตออกมาแน่ๆ” ปีศาจ ที่อยู่ใกล้ลูซิเฟอร์เอ่ยขึ้น

และก็เป็นดังนั้น เพราะนาที่ถัดมาก็มีผู้ใช้พลังจิตกลุ่มหนึ่งออกมาจากเมือง

“พวกมนุษย์พลาดแล้ว” ลูซิเฟอร์เอ่ยพลางสายหน้า

“ยังไงครับ” พวกปีศาจไม่เข้าใจ

“ก็บอกแต่แรกแล้วไง นี่คือการประลองที่ต่างฝ่ายต่างต้องส่งคนที่เก่งที่สุด ออกมา แต่ที่ทางปีศาจทำก็แค่ส่งใครก็ได้ไปทดสอบกำลังของอีกฝ่าย ซึ่งแบบนี้ก็ ยิ่งตอกย้ำให้ทหารของตัวเองกลัวมากกว่าเดิม”

เป็นอย่างไรที่ลูซิเฟอร์บอกจริงๆ ชัยชนะในการประลองครั้งนี้สำคัญมาก ไม่ใช่แค่เกียรติของนักรบ แต่มันคือตัวกำหนดขวัญกำลังใจของกองทัพ

“ยิ่งแพ้อย่างยิ่งแย่นะ มันไม่ใช่แบบที่เสียเบี้ยไปสิบตัวแต่กินม้ากินเรือได้ แต่เป็นใครได้กินก่อนและกินบ่อยกว่ากันต่างหาก”

แม้ลูซิเฟอร์จะอ่านเกมออกแต่ก็ไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้นมาได้ เพราะนี่คือ กองทัพผสมที่อำนาจสั่งการขึ้นอยู่กับเสียงข้างมาก และไม่มีเสียงมากพอให้ปีศาจ เพียงคนเดียวอย่างลูซิเฟอร์ออกคำสั่งได้

“ระบบที่พวกมนุษย์คิดว่าดีที่สุด แต่ในเวลาแบบนี้กลับกลายเป็นอุปสรรค ในการรวมให้ทุกคนเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน สภาพแบบนี้ยังเหลือหนทางรอดให้ พวกเราจริงๆ เหรอ...หรือว่าโลกจะต้องพังทลายอย่างที่โทรโธต้องการ”

สมรภูมิที่บิลอน

ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งที่เปลวเพลิงลุกไหม้ลามเลียแทบจดฟ้า หญิงสาว
ผมสีทองยื่นมองด้วยสีหน้าสลด ในมือของเธอมีคบเพลิงที่เป็นต้นเหตุของไฟที่
ไหม้อยู่ตอนนี้

“ยกโทษให้ฉันด้วยเถอะนะ ยกโทษให้ด้วย” เธอตะโกนเข้าไปในกอง
เพลิงที่มีเงาของเด็กกลุ่มหนึ่งยืนกุมมือกันแน่นเรียงเป็นแถว

“ลูกฐ...มนุษย์ผู้ปราศจากหัวใจ” เด็กเอ๋ยขึ้น แต่ในน้ำเสียงไร้ความ
ตระหนกและไม่สนใจเปลวไฟที่อยู่รอบตัวแม่แต่น้อย

“พวกเราขอสาปแช่งเธอ ลูกฐ” เด็กอีกคนเอ๋ยแทรกขึ้นเสียงดังด้วยความ
โกรธแค้น

“ฉันขอโทษ” ผู้หญิงที่ถือคบเพลิงก้มหน้าขอโทษ

“ขอสาปเธอ ขอแช่งเธอ ขอให้บาปอยู่กับเธอไปตลอดกาล การ์ต มาเรียเรด”
เด็กๆ ประสานเสียงกันสาปแช่ง

“ขอโทษ ฉันขอโทษ” การ์ตได้แต่พรวดขอโทษโดยยื่นมองเด็กเหล่านั้นถูก
ไฟคลอกตายในที่สุด พร้อมกับบนตัวเธอมีรอยแดงแห่งการสาปแช่งปรากฏอยู่
เต็มตัว

“การ์ต เฮ้ การ์ต”

ไทโรเรียกเสียงดังจนเจ้าของชื้อสะดุ้งหลังจากเหม่อลอยคิดถึงเรื่องในอดีตอยู่

“เป็นอะไรไป มีอะไรหรือเปล่า?”

การ์ตส่ายหน้าเบาๆ

“แค่คิดถึงเรื่องไม่เป็นเรื่องในสมัยก่อนนิดหน่อย” หญิงสาวตอบ แต่จู่ๆ บนแขนของเธอก็ปรากฏรอยแดงขึ้น

ไทโรสังเกตเห็นจึงรีบถอยออกห่างพลางเดาเรื่องได้ทันที

“เรื่องนั้นเองสินะ แต่ก็ช่วยไม่ได้นี่นา นอกจากวิธีนั้นแล้วก็ไม่มีทางอื่น เธอเลือกจะฝึกวิชาลับนั้นเองนะการ์ต แคมเด็กพวกนั้นก็สมควรใจเองด้วย”

“ฉันรู้ ก็บอกแล้วไงว่าเรื่องไม่เป็นเรื่อง” การ์ตก้มหน้าพลางยกมือขึ้นปิดรอยแดงตรงแขนไว้ ถึงจะปิดมันได้ไม่มิดก็ตาม

“เฮ้... ไหวหรือเปล่าเนี่ย อีกเดี๋ยวก็จะเที่ยงแล้วนะ” ไทโรรู้จักการ์ตดี แต่ฟังน้ำเสียงของเธอ เขาก็รู้แล้วว่าหญิงสาวยังไม่มีสมาธิต่างกับที่ผ่านมา

“อย่ามาดูถูกการ์ตคนนี้นะ สงครามคราวนี้นะ ต่อให้หลับตาสั่งการยังได้เลย” การ์ตหันมาบอก แต่สีหน้าของเธอกลับซีดลงกว่าเดิม

“ก็คนนะ” ไทโรเอียงหน้าเข้ามาถาม

“อะไรของนาย” คราวนี้การ์ตเป็นฝ่ายถอยห่าง

“ก็เด็กพวกนั้นไง ที่โดนเธอเผาทั้งเป็นนะ ทั้งหมดก็คน” ไทโรถามอย่างไม่สนใจว่าคำถามของเขาเสียดแทงความรู้สึกของอีกฝ่ายแค่ไหน

“4 คน” การ์ตตอบไม่เต็มเสียง รู้ตัวดีว่ามีมือของตนเองเปื้อนเลือดมามาก แต่เมืองหนึ่งที่เขาทำลายไปในช่วงนี้ก็มีคนตายนับแสนแล้ว...

แต่นั้นไม่เหมือนกัน

“แล้ววิชาของเธอช่วยคนมาแล้วกี่คนล่ะ” ไทโรถามต่อ

การ์ตหันขวับไปจ้องหน้าอย่างขุ่นเคือง เถียงเสียงดัง “วิชานั้นไม่ใช่วิชาไว้ช่วยคน!”

ไทโรยิ้ม “แต่เพราะวิชานั้นไม่ใช่หรือไงที่ช่วยให้ข้าเคยครองโลกมาแล้วโลกที่มีหลายล้านคนรอดพ้นยุคแห่งสงครามที่บ้าคลั่งมาได้”

การ์ตเถียงไม่ออก หญิงสาวได้แต่กัดนิ้ว

“ก็อย่างที่เธอเตือนสติข้าที่หมู่บ้านทาสไทรเก้...ทุกอย่างนะช่างหัวมัน”

ไทรโรบอกพลาญลูบหัวการ์ตเบาๆ

“ตาบ้า! นั่นมันคำพูดของฉันทนะ” การ์ตต่อว่าอย่างเขินๆ

“ฮะๆ ฟังข้านะ ข้าคือไทรโร เจ้านายและเจ้าชีวิตของ การ์ต มาเรียเรด ทุกสิ่ง
ที่คนของข้าทำนั้นเสมือนข้าเป็นคนทำ งานของเธอคือทำทุกอย่างเพื่อให้สิ่งที่ข้า
ต้องการเป็นจริง ส่วนงานของข้าก็คือการแบกรับทุกอย่าง...ทุกอย่าง การ์ต
เข้าใจใช่ไหม” ไทรโรบอก

ขณะที่ทั้งคู่อุประสาณสายตากัน การ์ตก็นึกถึงเหตุการณ์ต่อจากตอนที่
เด็กๆ เหล่านั้นถูกเผาขึ้นมาได้ทันที

เธอทิ้งตัวลงร้องไห้และสำนึกผิดในสิ่งที่ตัวเองทำลงไป พร่ำเรียกหาแต่สิ่ง
ที่เอากลับคืนมาไม่ได้เช่นเดียวกับรอยคำสาปแช่งบนตัวเธอที่ไม่มีวันลบออกไป
ได้ เธอสิ้นหวังและหมดศรัทธากับทุกสิ่งแม้กระทั่งตัวเอง

วินาทีที่เธอตัดสินใจจะฆ่าตัวตายนั่นเอง ไทรโรก็เดินเข้ามาหา

‘ลุกขึ้นการ์ต ข้า...ไทรโรสั่งให้เจ้าลุกขึ้น การ์ต’

เสียงของไทรโรในตอนนั้นดูดันจนเธอไม่อาจฝืนไม่ทำตามได้

‘เธอทำอะไรการ์ต’

ไทรโรถามด้วยน้ำเสียงเย็นชาทันทีที่เธอโศกโศกเซยขึ้นขึ้น

‘ฉันทำไปแล้ว เด็กๆ พวกนั้น’ การ์ตตัวสั่น ไม่กล้าเอ่ยถึงสิ่งที่ตัวเองทำ

ลงไป

‘เธอไม่ได้ทำอะไรทั้งนั้น!’ ไทรโรตวาดจนหญิงสาวสะดุ้งเฮือก ‘ข้าสั่งให้เธอ
เอาชนะศึกใหญ่ที่ภาคพื้นทวีปให้ได้ เธอถึงต้องมาฝึกวิชาบ้าๆ นี้เพื่อข้า เพราะ
งั้นเธอไม่ได้ทำอะไรทั้งนั้น แต่เป็นข้าที่สั่งให้ทำ และข้าก็ไม่ได้สั่งให้เธอต้องแบก
รับความรู้สึกอะไรด้วย’

ไทรโรบอกทั้งๆ ที่เมื่อครู่เขาเพิ่งรู้เรื่องนี้จากเทรซจึงรีบตามมาห้าม แต่ก็
ช้าไป

‘ไทรโร...’

การ์ตมองเห็นความเจ็บปวดในดวงตาของไทรโรราวกับยอมรับความผิดที่

เธอทำทุกอย่างเอาไว้อย่างเดียว วินาทีนั้นการตัดสินสาบานกับตัวเองว่าสิ่งใดที่ชายคนนี้ต้องการ ต่อให้มันเลวร้ายแค่ไหนเธอก็จะทำความต้องการนั้นให้เป็นจริงให้ได้

“ลูกุงคนนี่พร้อมจะทำความต้องการของราชาให้เป็นจริงแล้ว” การ์ตโค้งกายบอกกับไทโรเมื่อเสียงนาฬิกาพกของเธอดังเตือนว่าเป็นเวลาเที่ยงตรงพอดี

“เธอไม่ใช่ลูกุงแล้ว การ์ต มาเรียเรต เริ่มดำเนินแผนโอเอซิสได้”

ขณะที่การตีปรากฏตัวขึ้นที่ชายแดนเขตป้องกันของบิลอนก็เห็นบลัชคี สร้างทุ่งชาชีฟ้า เพราะทุกคนที่ออกมาสู้กับบลัชคีสุดท้ายก็มีจุดจบแบบเดียวกัน คือถูกเอาหัวขยี้พื้นจนเหลือแต่ชาชีฟ้า

“เกินคำสั่งอีกแล้วนะบลัชคี” การ์ตถอนหายใจ

เมื่อได้ยินเสียงการ์ต บลัชคีก็รู้ว่าถึงเวลาเที่ยงตรงแล้ว เขาลุกขึ้นยืนและดึงธงขึ้น

“ได้เวลาแล้ว”

ทุกคนในเมืองบิลอนและตลอดแนวป้องกันรอบเมืองต่างจับอาวุธในมือมั่น พร้อมจะบุกทะลุออกไปทันที ถึงแม้ตอนนี้ใจของทุกคนกำลังสั่นระรัวด้วยความกลัวที่บลัชคีเพาะขึ้นมา

แต่แม้เป็นเวลาเที่ยงแล้ว ทุกอย่างยังคงเงียบกริบไม่มีวิแววของกองทัพราชาเงา มีเพียงอสุรกายร่างยักษ์บลัชคีกับสาวน้อยหน้าตาดีดูมีสกุลอย่างการ์ตยืนอยู่บนเนิน แดงยังอยู่ในระยะยิงด้วย

“อย่าบอกนะว่าพวกนั้นตั้งใจจะมารบกันแค่สองคน” พวกทหารบิลอนลุกขึ้นมองไปรอบๆ ให้แน่ใจว่ามีแค่สองคนนั้นจริงๆ

“เอาใจดีครับ จัดการพวกมันเลยใหม่” พวกทหารเริ่มรู้สึกดีขึ้นกว่าเดิมเล็กน้อยเมื่อเห็นจำนวนคนของกองทัพราชาเงา

“เดี๋ยวก่อน มันแปลกๆ นะ” คนที่เคยผ่านสงครามมามากอย่างพวกระดับนายพลย่อมรู้ว่าสงครามไม่ใช่แค่ยกคนจำนวนมากมาไล่ชกกัน

ทว่าจู่ๆ พื้นกลางเมืองก็ทรุดลงเป็นบริเวณกว้าง ทั้งถนนและตึกพังไปเป็นแถบๆ ไม่ใช่เพียงแค่จุดเดียว เพียงเวลาไม่ถึงนาที พื้นที่อีกหลายจุดในเมือง

ก็ทรุดตัวลงไปอีก

“เกิดอะไรขึ้น!” ทุกคนที่ใจจดจ่อไปยังบัลซัคีและการรื้อปรับหันกลับไปดูข้างหลังตัวเองที่มีสภาพไม่ต่างจากถูกทิ้งระเบิด

“บิลอนเป็นเมืองเกษตรกรรม แนนอนว่าต้องเป็นเมืองที่ใช้หน้าเยอะเป็นอันดับต้นๆ ของโลก รวมถึงน้ำบาดาลด้วย นั่นทำให้ชั้นดินเกิดช่องว่างง่ายแก่การทรุดตัว และเพราะพืชผลทางการเกษตรยิ่งทำให้ดินร่วนซุยง่ายเข้าไปใหญ่แบบนี้ก็เข้าทางพวกสัตว์อสูรนะสิ” การรื้อปรับเหมือนอธิบายให้บัลซัคีฟัง พลังมองความโกลาหลที่เกิดขึ้นในเมืองบิลอนเพราะตอนนี้มีสัตว์อสูรกระโดดขึ้นจากพื้นบริเวณที่ทรุดตัวลงไป

“กำลังคนมากก็เชื่อว่าจะดีเสมอไป ยิ่งในพื้นที่จำกัดด้วยแล้ว”

การรื้อปรับต่อเรื่อยๆ ขณะที่ฝูงสัตว์อสูรกำลังวิ่งพล่านไล่เก็บพวกทหารกับคนในเมืองจนมีศพเพิ่มจำนวนขึ้นทุกหนทุกแห่ง ทหารที่มีจำนวนมากแทบไม่มีประโยชน์เลย เพราะเมื่อต้องการจะล่าถอยก็ชนกับกองร้อยอื่นๆ จนโกลาหลอลหม่าน และระบบที่ผู้บัญชาการไม่ได้อยู่ในสนามรบเองก็ยิ่งทำให้การสั่งการล่าช้าเกินกว่าจะแก้ไขอะไรได้ทัน

“ได้เวลาแล้ว” การรื้อปรับก็พากันขึ้นมาดูอีกครั้ง

บัลซัคีรู้ว่าได้เวลาแล้วจึงร้องตะโกนเสียงดัง พวกสัตว์อสูรได้ยินเสียงบัลซัคีก็หยุดการต่อสู้และรีบมุดดินไปยังตำแหน่งที่โผล่ขึ้นมา เมื่อพวกมันจากไปทั้งหมดแล้วก็เป็นเวลาเดียวกับที่พวกทหารของบิลอนตั้งหลักได้และจัดแนวเตรียมรับมือ ทว่าก็ช้ากว่าการที่ล่องรู้การกระทำทุกอย่างล่วงหน้า

ไม่เพียงแต่ทัพสัตว์อสูร แต่บัลซัคีและการรื้อปรับก็หายตัวไปแล้ว ราวกับความโกลาหลเมื่อครู่เป็นเพียงแค่ฝันตื่นหนึ่งเท่านั้น ทุกคนหันมามองหน้ากันอย่างต้องการคำอธิบายหรืออยากให้ใครสักคนบอกว่าเมื่อกี่ฝันไป

“การโจมตีรอบแรกของพวกนั้นทำให้มีคนตายไปหลายพันเลยครับ แฉมคนเจ็บอีกเกือบหมื่น” พวกทหารบรรยาย แต่ผู้บังคับบัญชานิ่งหน้าเครียดน้ำลายเหนียวกันอยู่

“ใครอธิบายได้ไหมว่าเมื่อตะกิมันเกิดนรกอะไรกันขึ้น!” ผู้พันคนหนึ่งลุกพรวดขึ้นจากเก้าอี้อย่างหนไม่ไหว

“ใจเย็นๆ ก่อนสิ ไม่งั้นเราก็ติดกับแผนของทางนั้นพอดี” ลูซิเฟอร์ปรากฏตัวขึ้นข้างหลังคนพูดและกดไหล่ทั้งสองข้างให้ฝ่ายนั้นนั่งลงเหมือนเดิม

“แผน?” ทุกคนที่กำลังตื่นตูมรีบหันมาฟังลูซิเฟอร์ซึ่งเป็นคนเดียวในห้องนี้ที่ยังครองสติไว้ได้

“ใช่...แผน พวกนั้นใช้วิธีโจมตีแบบฉาบฉวยสร้างความวุ่นวายให้เราตกใจจนหลบหนีไปเอง ยิ่งเราใจร้อนก็ยิ่งเข้าทางของพวกมัน” ลูซิเฟอร์อธิบายให้ฟังอย่างใจเย็นและพยายามใช้น้ำเสียงที่ทำให้ทุกคนสบายใจขึ้น “ที่พวกเราไม่เห็นกองทัพของทางนั้นเพราะมันเล่นซุกซมโกงมาทางใต้ดิน และนั่นก็เป็นสาเหตุที่ทำให้เมืองยุบตัวลง แต่ไม่ต้องห่วง ตอนนี้คนของฉันไปคุมตามจุดต่างๆ และดักจับแรงสั่นสะเทือนจากใต้ดินอยู่ ถ้าพวกนั้นกล้าใช้วิธีเดิมก็โดนพวกเราล้อมกรอบขยี้ละนะ”

ทุกคนถอนหายใจโล่งอก และจากที่ช่วงเช้าพวกเขาไม่สามารถทำอะไรได้เลย ทุกอย่างดูติดขัดในเวลาดำเนินการจริง และเหมือนคนกำลังจะจมน้ำพอเห็นอะไรลอยน้ำได้ก็คว้าไว้ก่อน เวลานี้จึงเป็นโอกาสของลูซิเฟอร์ที่พูดอะไรออกไปก็มีคนฟังมากขึ้น

ถึงจะทำสีหน้าเป็นปกติและพูดให้ทุกคนสบายใจ แต่ลูซิเฟอร์กลับเครียดกว่าทุกคนในห้องนี้ เพราะการโจมตีเมื่อครู่เขาไม่พบศพพวกกองทัพสัตว์อสูรของไทโรเลยสักตัว และไม่ับจังหวะที่เหมาะสมตอนที่ถอนกำลังไปซึ่งเป็นตอนที่ทหารของปีลอนตั้งหลักได้พอดีอีก

“ถึงจะอยากมองว่าเป็นความบังเอิญ แต่ความจริงที่เห็นกับตาทำให้ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเป็นความตั้งใจของฝ่ายนั้น...เสนานิการการตัดสินะ เจอตัวอันตรายสุดๆ เข้าแล้วสิ”

“รายงานช่วงเช้าส่งมาถึงแล้ว”

อัศวินชาวกลับมา ในมือมีเอกสารทั้งฉบับจริงและฉบับก๊อปปี้พอแจกให้ทุกคนอ่านได้พร้อมกัน ซึ่งอิงโฮกับชินฮะรีบรับไปอ่านทันที มีเพียงมายาที่ยังนั่งวาดรูปต่อโดยไม่สนใจ

“ไม่อยากจะเชื่อว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง หรือว่าเธอรู้อยู่แล้ว” อัศวินชาวถาม

พลาตเดินมายืนเอกสารให้ถึงที่

แต่มาษาเพียงหันมามีให้ “ไม่รู้หรอกค่ะ แต่อ่านไปก็เท่านั้น ก็บอกแล้ว
ไงคะ เรื่องสงครามฉันไม่รู้เรื่องอะไรเลย”

มาษาบอกตามตรงอย่างไม่คิดเลยว่าใครจะมองเธออย่างไร แต่ชินชะกับ
อิงโฮก็ไม่ใช่ใจอยู่แล้ว เพราะเชื่อว่าถ้าถึงเวลาแล้วพวกเขาคิดอะไรไม่ออก มาษา
ก็จะชี้ทางให้เอง

“ยิ่งกว่าที่คิดไว้ซะอีก ทางราชาเงาโจมตีที่ระบบสั่งการกองทัพเธอเนี่ย”
พอได้อ่าน อิงโฮก็ตะลึงจนทำเอกสารหลุดจากมือ

“เอ...ไม่ใช่โจมตีในเมืองหรือ” อัศวินชาวที่แอบดูเหตุการณ์ด้วยตัว
เองมึนใจเช่นนั้น

“เปล่า อิงโฮไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น หมายถึงพวกนั้นใช้วิธีฉาบฉวย
สร้างความโกลาหลเพื่อให้ส่วนกลางเป็นคนออกคำสั่ง ซึ่งจะทำให้เกิดช่วงเวลา
สุญญากาศในกองกำลังของบิลอน...ช่วงเวลาที่เราป้องกันตัว” มาษาอธิบาย
ได้ทุกอย่าง ที่ไม่ได้อ่านรายละเอียดเลย เพียงแค่ฟังอิงโฮพูดมาไม่กี่คำเท่านั้น

“แต่ทำไมทางนั้นถอนกำลังรบที่กำลังได้เปรียบแถมเว้นช่วงไม่ยอมบุก
โจมตีต่อ ตามหลักมันต้องรีบจัดทัพแล้วบุกตีก่อนศัตรูจะตั้งตัวได้นี่”

ชินชะตั้งประเด็นขึ้นมาได้อย่างน่าสนใจ ซึ่งอิงโฮที่กำลังสงสัยในจุดนั้น
พอดี เพราะถ้าเป็นเขาก็คงทำอย่างที่ชินชะถามไปแล้ว

“บางที่เขาอาจกำลังรออยู่” มาษาหยุดปลายพู่กันเหมือนนึกขึ้นได้

“รออะไร?” ทุกคนถามพร้อมกัน

“ฉันคิดว่านอกจากราชาเงาแล้ว ไม่มีใครรู้หรือว่าเขาทำอะไร... อัศวิน
ชาว คุณรีบไปประจำตำแหน่งเถอะ ถ้าฉันเดาไม่ผิด โอกาสของทางเราใกล้จะมา
ถึงแล้ว”

มาษารีบหันไปบอกอัศวินชาว ซึ่งไม่ต้องรอให้บอกซ้ำ อีกฝ่ายก็รีบไปยัง
จุดที่เป็นเครื่องหมายวงแหวนเวทและหายตัวกลับไปทีบิลอนทันที

“ว่าไง คงอยากจะไปเห็นการรบด้วยตาตัวเองสินะ” ชินชะหันไปถามอิงโฮ
หลังจากเห็นสีหน้าของเขา

“ในฐานะผู้ที่สำเร็จวิชาทางกลศึก ผมอยากเจอคนที่บัญชาการรบให้ราชา

เงา ไม่ใช่แค่วิธีเดินทัพกวาดล้างเมืองแบบที่เราจับทางไม่ได้ แต่ยังรวมถึงวิธีการบุกปีลอนอีก ถึงไม่อยากจะพูด แต่เขาฉลาดจนน่ากลัวเลยละ” อิงโฮเอ่ยอย่างนับถือระคนหัวนเกรง

มายาซึ่งรู้ว่าเสน่ห์การของไทโรคือใครกลับไม่ยอมบอกอะไรอิงโฮ เธอศึกษาข้อมูลจนทำให้รู้ถึงความสัมพันธ์ของอิงโฮและเสน่ห์การการ์ต ซึ่งถ้าอิงโฮรู้อย่างที่เธอรู้จะยิ่งทำให้ประสิทธิภาพในการทำงานของเขาลดลงแน่นอน นั่นเป็นเหตุผลหนึ่งที่มายาไม่ให้อิงโฮไปที่ปีลอนในตอนนั้น

“ไทโร ทุกอย่างพร้อมแล้ว จะให้เริ่มเลยไหม”

การ์ตที่เพิ่งปรากฏตัวขึ้นในห้องราวกับล่องหนมา ตามไทโรที่นั่งมองออกไปนอกหน้าต่าง

“รอก่อน ข้าไม่ชอบรบตอนพระอาทิตย์ค้ำหัวแบบนี้”

การ์ตหยิบนาฬิกาพกขึ้นมาดูเวลาก่อนจะขมวดคิ้วนิดๆ

“ชะๆ ข้าทำตารางเวลาของเธอพังอีกแล้วสินะ” ไทโรรู้ตัวว่าการ์ตเป็นคนเคร่งครัดต่อเวลา ช่วงเวลาดำเนินแผนการของเธอทุกอย่างจะต้องตรงตามเวลาเป๊ะ

“ฉันไม่ใช่ผู้ควบคุมเวลาแบบนี้ นาย ตารางงานของฉันไม่ได้ขึ้นอยู่กับเวลา เพราะฉันแผนการของฉันทึ่ไม่มีคำว่าผิดพลาด” การ์ตบอกพลางเลื่อนเก้าอี้มานั่งลงอย่างเรียบร้อยผิวดิวิสัยม้ดำติดกะโหลก

“ข้ารู้การ์ต เพราะฉันทู่ถึงได้เป็นเสน่ห์การของไทโรคนนี้ง เอาละ ดูเหมือนพวกเราจะไม่ต้องรอนานอย่างที่คิดแล้ว” ไทโรมองดูเมฆที่เคลื่อนตัวแปลกๆ มันลอยมารวมกันเป็นกลุ่มเหมือนพายุอยู่เหนือเมืองปีลอนพอดี

“จูเรีย” การ์ตเอ่ยเรียก ซึ่งไม่ถึงนาทีจูเรียก็ปรากฏตัวให้เห็น

“คะท่านการ์ต?”

“ไปเตรียมร่มให้ฉัน เอาสีมวงนะ ฉันชอบสีมวง” การ์ตสั่ง

จูเรียมองไปนอกหน้าต่างที่ไทโรนั่งมองอยู่ หญิงสาวแปลกใจเพราะฟ้าใส ไม่มีเมฆดำที่ดูเหมือนฝนจะตกเลย แต่เธอก็ต้องไปหาร่มให้ตามที่ถูกลังทั้งที่ยังงงๆ

“เมื่อก่อนเธอชอบสีแดงไม่ใช่หรือการรัต” ไทโรถามแต่ก็ยังไม่ละสายตาจากนอกหน้าต่างอยู่ดี

“ถ้าตอนเป็นลูกงู...คนของตระกูลมาเรียเรดละก็ใช่ แต่ตอนนี้ฉันคือการรัต เสนาธิการของนายแล้ว และนายก็บอกเองนะว่าสีม่วงเหมาะกับฉันที่สุด”

“ใช่แล้ว สีม่วงนั้นแหละดีที่สุด เพราะมันคือสีที่หาดูยาก ไม่ใช่สีที่จะเห็นได้จากบนท้องฟ้าหรือพื้นดิน เหมือนกับเธอไง...ประเภทหายาก” ไทโรบอกพลางหัวเราะกวนๆ

“ก็เพราะฉันโดดเด่นและไม่เหมือนใคร” การรัตไม่ว่าอะไรที่ถูกเรียกว่าประเภทหายาก

“ถูกต้อง ไม่เหมือนใคร” ไทโรยิ้มพร้อมกับลุกขึ้นซึ่งการรัตก็ลุกตามเหมือนกัน

“ฝนมาแล้ว คิดภาพออกไหมการรัต ฝน เลือด โคลน ศพ หลังจากการรบสิ้นสุดลง พื้นดินแถวนี้คงเดินสบายเท้าขึ้นเยอะ” พอไทโรพูดจบ ฝนก็เทโครมลงมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย

“อย่ามาทำเป็นพูดเล่นเลย ฉันมองออกหรอกหน่านายเล็งอะไรอยู่”

พอถูกการรัตจับได้ ไทโรก็หัวเราะ

“ไปกันเถอะการรัต ไปทำให้โลกพังทลายกัน”

ฝนที่ตกลงมาทำให้ฝ่ายบิลอนเริ่มหนักใจ สาเหตุหนึ่งก็คือ แนวป้องกัน รอบเมืองนั้นเป็นคู ถ้าฝนตกหนักๆ น้ำจะท่วมคูจนล้นออกไม่ทัน ยังไม่นับเรื่อง ที่พวกเขาปักหลักแนวรบโดยเน้นการยิงโจมตีเป็นหลัก ซึ่งถ้าฝนแบบนี้ วิสัยการมองเห็นก็ลดลงไปเยอะ

แต่ปัญหาอีกอย่างที่พวกเขา还不知道ก็คือเรื่องหน้าดิน สภาพพื้นดินของบิลอนคือดินที่ใช้เพาะปลูก ซึ่งดินแบบนี้พอโดนน้ำแม้เพียงนิดเดียวก็ไม่ต้องคิดเลยว่าจะละลายแค่ไหน

“ตกได้ยังไงหว่า เมื่อตะกี้ฟ้ายังใส อากาศดีๆ อยู่เลย” ทหารของบิลอนที่สวมชุดกันฝนบ่นด้วยความสงสัย ยิ่งคนในพื้นที่ย่อมรู้ดีว่าฝนไม่น่าตกช่วงฤดูร้อนได้

ไม่เพียงแต่ฝนจะทำให้มองเห็นรอบตัวได้เพียงไม่กี่เมตรเท่านั้น แต่เสียงของมันก็ยิ่งกลบเสียงฝีเท้ากองทัพของไทโรที่กำลังก้าวเข้าใกล้อย่างช้าๆ ด้วยกำลังคนแค่นี้ก็รื้อยทำให้ฝ่ายตรงข้ามไม่ระแคะระคายถึงการเคลื่อนกำลัง เวลาที่ทหารเกราะดำกับทหารของบิลอนอยู่ห่างกันไม่ถึงห้าสิบเมตรแล้ว

“ยุทธการโอเอซิสเริ่มได้”

การตีบอกพร้อมกันกับซัคดาบออกจากฝักและชูขึ้นฟ้า บลัซคีที่ยืนอยู่ข้างๆ จึงส่งเสียงตะโกนดังลั่นกลบเสียงฝน

พวกทหารบิลอนสะดุ้งเฮือกและรีบหันอาวุธออกไป ทว่าเมื่อมองไปข้างหน้า พวกเขากลับเห็นคมดาบวาววับที่มากับทหารเกราะดำซึ่งกระโจนเข้าใส่ราวกับเวตาลจากขุมนรก

ทั้งปืนและหัวของทหารบิลอนขาดกระเด็นไปด้วยกันเมื่อเจอคมดาบนั้นเข้า และการที่พวกทหารหลบซ่อนตัวในคูยิ่งเอื้อประโยชน์ให้ทหารเกราะดำ เพราะทันทีที่ลงไปใต้น้ำได้ ทหารหน่วยอื่นๆ ก็ไม่สามารถช่วยเหลืออะไรได้เลย ซ้ำยังเป็นที่ยกกำลังให้ทหารเกราะดำอีกต่างหาก พวกที่อยู่ในคูจะหนีก็ทำได้ยาก เพราะฝนทำให้หน้าดินลื่นและละเอียดเกินกว่าจะปีนป่ายขึ้นมาจากคูด้วยกำลังของคนธรรมดา

การตีขยับดาบอีกครั้ง แต่คราวนี้เธอขึ้นไปทางซ้ายของเมืองบิลอน พอเห็นแล้วบลัซคีก็ตะโกนลั่นออกมา

“โคคี บุกได้”

เสียงของบลัซคีดังไปถึงโคคีที่อยู่ห่างไปนับกิโลเมตร และพริบตาหนึ่งกองทัพสัตว์อสูรก็ทะยานขึ้นมาจากพื้นดิน คอบตรงไปอีกฟากของแนวป้องกันที่พวกทหารเกราะดำกำลังโจมตีอยู่

“วิธีใช้กำลังคนน้อยสู้กับคนมาก พื้นฐานหลักเลยก็คือสร้างพื้นที่ที่ทำให้จำนวนคนหมดความหมายไป”

การตีพูดเบาๆ ขณะมองดูแนวป้องกันของบิลอนถูกสัตว์อสูรที่จัดขบวนแบบเกือกม้าเข้าล้อมเพื่อบีบให้คนจำนวนมากอัดกันอยู่ในวงแคบๆ คนข้างในก็ทำอะไรไม่สะดวก คนริมนอกก็ไม่มีที่ให้ถอย

“และสิ่งที่จะทำให้การป้องกันภาคพื้นดินอ่อนลงได้เร็วที่สุดก็คือ การ

โจมตีทางอากาศ”

การตยกดาบชี้ขึ้นไปบนฟ้า ทันใดนั้นเฝ้ามนุษย์ปักขาได้การนำของ ซาลักซ์ก็บินผ่านเธอไป

ซาลักซ์และเฝ้ามนุษย์แมวนั่งอยู่บนหลังมนุษย์ปักขา ซึ่งพวกเครื่องคนเครื่อง นกเหล่านี้บินได้เร็วกว่านกจริงๆ และเมื่อพวกเขาอยู่เหนือกองทัพบิลอนที่กำลัง รบกันอย่างซุลมุนอยู่ข้างล่าง ซาลักซ์ก็ยกมือให้สัญญาณ

สิ่งหนึ่งที่ทำให้เฝ้ามนุษย์แมวดำรงอยู่รอดมาได้ไม่ว่าจะในยุคไหนนั้น ก็เพราะร้อยละเก้าสิบต่างก็ใช้พลังจิตได้ และด้วยเลือดในตัวเครื่องหนึ่งเป็นสัตว์ พวกมันจึงมีสัญชาตญาณตามธรรมชาติ อย่างเช่นรู้ว่าพลังของตัวเองจะต้องใช้ อย่างไรโดยไม่ต้องผ่านการฝึกฝน

พวกมันรวมพลังจิตมาไว้ที่มือและยิงลงมา ลักษณะนั้นแทบไม่ต่างจาก ไม้ตายไฟนอลแพสเซอร์ของไทโรเลย หลังจากปล่อยพลังไปแล้ว พวกมนุษย์ ปักขาก็รีบบินหนีให้พ้นระยะยิงของปืนใหญ่ก่อนที่ฝ่ายตรงข้ามจะหันปืนใหญ่มา เสียอีก ทำให้พวกมนุษย์แมวได้พักก่อนจะใช้พลังจิตเตรียมยิงระลอกต่อไปด้วย

แต่สงครามไม่ใช่สิ่งที่ควบคุมได้ เมื่อมนุษย์ถูกกดดันจนถึงที่สุด สติสัมปชัญญะก็จะหยุดทำงานและแทนที่ด้วยจิตใต้สำนึกที่ก้าวร้าวของสัตว์กิน เนื้อ ทหารไม่ฟังคำสั่งและถูกผลักดันด้วยความป่าเถื่อน จากที่รบกันเป็น ระเบียบก็เริ่มมีทหารของบิลอนแตกแถวยิงสาตมั่วหรือไม่ก็พุ่งเข้าไปหาศัตรู อย่างไม่จำเป็น ระเบียบของกองทัพไม่ได้มีไว้เป็นไม้ประดับ แต่มันคือการวาง แนวป้องกันให้พวกทหารเอง เมื่อมีคนแตกแถว แน่หนอนว่าคนพวกนั้นกำลังพา ตัวเองไปสู่แนวยิงของพวกเขาเหมือนกัน

ตรงกันข้ามกับทหารเกราะดำที่จนถึงตอนนี้ยังอยู่ในวินัยอย่างเคร่งครัด ทุกคนไม่แยกจากคู่มือของตัวเองและรักษายุทธวิธีที่ถูกฝึกมา ถึงแม้สถานการณ์ จะเปลี่ยนไปอย่างไรก็ตาม

“ทางนั้นก็แตกแถวกันแล้ว งั้นก็...ตั้งแนวปะทะได้” การตยี้ดาบไปตรงจุด ที่ทหารเกราะดำกำลังโดนทหารบิลอนรุมอยู่อย่างบ้าคลั่ง

“ตั้งแนวปะทะ!” บลัซคีส่งเสียงร้องดังอีกครั้ง และเมื่อพวกทหารได้ยืน ต่างก็รีบพุ่งเข้าไปรวมกันเป็นจุดเดียว โดยใช้หัวหน้าหน่วยเป็นตัวหลักในการ

กำหนดจุด

และเมื่อมารวมกันแบบนี้จึงไม่แปลกที่จะถูกล้อมกรอบ ถ้าคนทั่วไปเห็นก็อาจคิดว่านี่เป็นคำสั่งและวางรูปแบบทัพที่ผิดพลาดอย่างมาก ทว่านี่คือกองทัพของไทโร...กองทัพทหารเกราะดำ ชุดเกราะเหล็กไหลดำนั้นกระสุนปืนหรือระเบิดไม่อาจทะลุวงผ่านเข้าไปได้

คำว่าตั้งแนวปะทะในความหมายของกองทัพทหารเกราะดำก็คือ ให้ตัวเองรักษาพื้นที่และรวมกันอยู่ในจุดเดียวเพื่อไม่ให้โดนลูกหลง ลูกหลงของอะไรนะหรือ?

“ถึงเวลาของนายแล้ว บลัซคี” การ์ตบอกร่วมกับเก็บดาบเข้าฝัก

“เพื่อองค์ราชา” บลัซคีบอกพร้อมขดตัวลงจนเหมือนลูกบอล

“เพื่อไทโร” การ์ตพูดต่อก่อนที่บลัซคีจะพุ่งไปเสมือนลูกกระสุนปืน

การเคลื่อนที่ของบลัซคีก็คือถีบตัวด้วยขาที่มีกำลังมหาศาล เพียงก้าวธรรมดาของเขาก็พาตัวไปได้ไกลหลายร้อยเมตรในเสี้ยววินาทีแล้ว แคมบลัซคีคือผู้เชี่ยวชาญการต่อสู้อย่างแท้จริง เขารู้ว่าร่างกายที่ใหญ่โตนั้นทำให้เขาเชิงช้าลงจึงต้องย่อตัวลงต่ำและก้มหัวลงเพื่อลดแรงต้าน

น้ำหนักตัวที่มากตามขนาดตัวทำให้สมดุลร่างกายขณะเคลื่อนที่ไม่มั่นคง เขาจึงต้องใช้แขนข้างหนึ่งยันพื้นเพื่อสร้างสมดุล เขารู้ว่างานของเขาก็คือ...ฆ่า และเขาก็รู้วิธีฆ่า

บลัซคีกางแขนอีกข้างหนึ่งออก นิ้วเรียงเสมอกันในลักษณะกำมัดหลวมๆ ทหารบิลอนกว่าสิบคนถูกท่อนแขนของบลัซคีกระแทกขณะเคลื่อนที่จนกระตุกหักไปทั้งตัว เครื่องในทะลักออกทางปากด้วยแรงอัดทั้งหมด และสิ้นใจในทันที

ทหารบิลอนอีกกว่าครึ่งร้อยถูกกำปั้นนั้นส่งไปโลกหน้าในคราวเดียว และเมื่อบลัซคีหยุดเคลื่อนไหว เท่ากับทุกส่วนของร่างกายเขาเป็นอิสระแล้ว ขณะที่แขนทั้งสองของบลัซคีกวัดแกว่ง เลือดก็สาดกระเซ็นทั่วฟ้า เนื้อและกระดูกกระจัดกระจายไร้เจ้าของโดยปราศจากเสียงร้อง มีเพียงแค่เสียงกระตุกที่ถูกบดขยี้และกลืนเนื้อใหม่เพราะถูกเสียดสีอย่างแรง โรงงานขี้มมนุษย์ที่ชื่อบลัซคีก็เคลื่อนที่ไปทั่วราวกับเมื่อเดินเครื่องแล้วไม่มีทางหยุดการทำงานได้

ทหารบิลอนบางส่วนเริ่มรู้ตัวแล้วว่าตัวเองแตกแถว สิ่งที่บอกให้รู้ก็คือ บัลซัคี เพราะถึงจะดูบ้าพลังไม่มีสมอง ทว่าคนที่เป็แม่ทัพของไทโรนั้นไม่ใช่แค่แรงดีและเก่งกว่าใคร แต่ยังมีสิ่งจำเป็นมากกว่านั้นอีกมากมาย บัลซัคีกำลังแสดงให้เห็นว่าเขาไม่ได้เคลื่อนไหวมั่วซั่ว ทุกจุดที่บัลซัคีมุ่งตรงไปก็คือพวกทหารที่แยกออกมาจากแนวป้องกัน

เหมือนกับการเลือกที่จะสู้กับสิ่งโตพร้อมกันทั้งฝูงหรือเลือกจะไล่จับตัวที่บาดเจ็บและหลุดออกมาจากฝูงตามลำพัง

ฝนที่กระหน่ำลงมาหนักขึ้นผสมกับเลือดบนพื้นไหลมารวมกันจนเหมือนทะเลสีเลือด และด้วยการรบที่มีวินัยและแผนการที่เหมาะสม ในเวลาเพียงไม่ถึงชั่วโมง แนวป้องกันด่านแรกของบิลอนก็แตก

“ตายครึ่งแสน บาดเจ็บอีกครึ่งล้าน”

นั่นคือยอดรวมความเสียหายของกองทัพหลังจากผ่านการปะทะรอบบ่าย และตอนนี้ทางกองทัพราชาเงาก็ส่งถอนทัพไปอีกแล้ว แต่ทุกคนในบิลอนก็เชื่อว่ากองทัพของราชาเงาจะต้องชุ่มอยู่ใกล้ๆ นี้เอง

แต่แล้วฝ่ายบัญชาการของบิลอนก็เริ่มวิตกถึงสิ่งที่ลูซิเฟอร์สังเกตเห็นก่อนหน้านี้ เพราะจนถึงตอนนี้พวกเขายังไม่ได้รับรายงานว่าพบศพคนของทางราชาเงาเลยสักคน มันจะเป็นไปได้อย่างไรในการรบครั้งใหญ่เช่นนี้

ลูซิเฟอร์เองก็ไม่สามารถอธิบายได้ว่าทางราชาเงาทำได้อย่างไร ทั้งๆ ที่เขาจับตาดูอยู่ตลอดเวลา การแปรขบวนทัพของราชาเงานั้นเร็วมาก เวลาบุกก็บุกพร้อมกัน เวลาจะถอยก็ยังคงความเป็นระเบียบ ที่สำคัญพวกเขาไม่รู้จุดที่กองทัพราชาเงาตั้งค่าย เนื่องจากไม่ว่าจะส่งหน่วยสอดแนมออกไปก็ซุดก็เจียบหายไปหมด

ทว่าระหว่างนั้นหน้ามีดคิดอะไรไม่ออก ลูกน้องปีศาจของลูซิเฟอร์ตนหนึ่งก็ปรากฏตัวขึ้น

“ท่านลูซิเฟอร์ ข้าเจอละ” มันบอกพร้อมกับยื่นเศษเหล็กขนาดเท่าปากกาออกมา

“ได้มาจากไหนล่ะ” ลูซิเฟอร์ถามขณะรับมาดู

“ข้าเห็นมันหลุดออกมาจากเกราะที่ทหารของราชาเงาใส่ตอนโดนปืนใหญ่ยิงเข้าไปเต็มๆ”

“โดนปืนใหญ่เข้าไปแต่ไม่ตายนั่นแหละ” ลูซิเฟอร์ลุบคำเศษเหล็กนั้นอยู่พักหนึ่ง ซึ่งคนอื่นก็ทำท่าอยากจะสัมผัสดูบ้างเหมือนกัน

“นี่มัน!” ครู่ต่อมาลูซิเฟอร์ทำสีหน้าตกใจและลุกพรวดขึ้นจนทุกคนตกใจตาม เขารีบให้คนเอาตาชั่งมาให้ก่อนจะวางเศษเหล็กชิ้นนั้นลงไป ซึ่งคนที่ไม่เข้าใจก็ทำหน้างงๆ แต่ลูซิเฟอร์กลับทำหน้าเหมือนเห็นผี

“ทำไมเหรอ?” ผู้พันคนหนึ่งคิดว่าลูซิเฟอร์ต้องรู้อะไรแน่รีบถามอย่างอยากรู้

“ก็ดูน้ำหนักของมันสิ” ลูซิเฟอร์ชี้ไปที่ตัวเลขบนตาชั่งซึ่งอยู่ที่ 8

“แล้ว?” ผู้พันที่ยังไม่เข้าใจหันไปถามใหม่

ลูซิเฟอร์จึงชี้ให้ดูหน่วยวัดที่ใช้ซึ่งละเอียดกว่าหน่วยกรัม

“ปกติเหล็กชิ้นขนาดนี้ต้องหนักอย่างน้อยสองสามร้อยกรัม แต่นี่หนักไม่ถึงกรัมด้วยซ้ำไป มันเบาเกินกว่าจะเป็นธาตุบนโลก”

ทุกคนคิดถึงชุดเกราะที่ใหญ่แบบสวมทับทั้งตัวซึ่งแค่ดูก็หนักแทนแล้ว แต่ลูซิเฟอร์กลับบอกว่าทั้งชุดนั้นไม่น่าจะหนักถึงกิโลกรัมด้วยซ้ำทำเอาทุกคนแทบหงายหลัง

ลูซิเฟอร์เริ่มการทดสอบด้วยการหยิบเศษเหล็กนั้นมากำไว้ในมือแล้วปล่อยไอมารออกมา ครั้งแรกไม่มีอะไรเกิดขึ้น ถึงแม้นั้นจะทำให้ทุกคนในห้องรู้สึกหายใจไม่ออกไปชั่วขณะหนึ่ง แต่เมื่อลูซิเฟอร์ปล่อยไอมารออกมารอบที่สอง แก้วที่เขานั่งก็หักพับ กระจกทุกบานในห้องระเบิดพร้อมกับหลอดไฟ พื้นห้องลั่นจนเหมือนตึกจะพังลงไปทั้งหลัง เศษเหล็กที่เขาทำอยู่กระเด็นหล่นลงบนโต๊ะแล้วแตกเป็นเสี่ยงๆ

“ท่านลูซิเฟอร์” พวกปีศาจทำท่าจะเข้ามาพุงลูซิเฟอร์ที่เห็ง้อออกเต็มหน้าทีซิดลงกว่าเดิม

“ต้องทุ่มพลังทั้งหมดถึงจะทำให้มันแตกได้ เข้าใจละว่าทำไมอาวุธของพวกมนุษย์ถึงทำอะไรพวกนั้นไม่ได้เลย” ลูซิเฟอร์ตั้งใจพูดเสียงดังให้ทุกคนในห้องได้ยินด้วย ซึ่งนั่นทำให้ทุกคนแทบหงายหลัง

“ไม่ต้องห่วง ถึงกระที่พวกนั้นสวมจะแกร่งจนน่าเหลือเชื่อ แต่สิ่งที่อยู่ในกระดากมีเลือดเนื้ออยู่ดี โดนเข้าไปหนักๆ ก็ทนไม่ไหวเหมือนกันแหละ” พุดออกไปแล้วลูซิเฟอร์ก็เพิ่งเข้าใจว่าทำไมกองทัพราชาเงถึงต้องถอยทัพไปตอนกำลังได้เปรียบทุกที เพราะทางนั้นเองก็รู้ว่าทหารยอมมีเลือดเนื้อและตายได้แม้จะสวมกระดากพิเศษอยู่ จึงให้ถอยไปก่อนจะถึงขีดจำกัดของร่างกาย

“ดูเหมือนที่หน้าเหลือเชื่อคงเป็นตัวเสนาธิการการัตซะมากกว่าละมัง”

เป็นอีกครั้งที่การัตทำให้ลูซิเฟอร์รู้สึกทึ่ง เพราะอีกฝ่ายดูจะคำนวณทุกอย่างอย่างละเอียด ไม่เว้นแม้แต่สภาพร่างกายของทหารระหว่างรบด้วย

ไทโรนัง หาวอย่างเบื่อน่ายหลังจากการัตบอกว่าทุกอย่างเป็นไปตามแผน และทางบิลอนยังไม่วะใจว่าเป้าหมายการโจมตีครั้งนี้คืออะไร

“ส่งใครไปบอกมันดีไหมละ เพื่อจะรบได้มันขึ้นกว่านี้หน่อย” ไทโรบอการัตทุบโตะดั่งปัง

“อย่าทำเป็นเล่นสิ พวกเรากำลังอยู่ในสนามรบนะ” หญิงสาวบอกเสียงแข็งจนไทโรไม่กล้าต่อปากต่อคำด้วย

“ตอนนี้พวกเราเริ่มต้นได้แล้ว แต่ก็ใช้ว่าจะเป็นอย่างนี้เสมอไป แอมพุงนี้พวกนั้นจะถอยเข้าเขตตัวเมืองแล้ว นั่นจะยิ่งทำให้พวกเราลำบากขึ้น” การัตอธิบายวางแผนที่เมืองบิลอนให้ไทโรดู

“ปัญหาของเราคือ บิลอนเป็นเมืองขนาดใหญ่ ถึงจะไม่มีกำแพงเมืองแต่ก็มีหอคอยนัยและป้อมยิงกระจายอยู่ทั่วเมือง ขนาดของเมืองไม่ใช่แค่กว้าง แต่ยังซับซ้อนอีกด้วย กำลังคนของเราไม่เหมาะแก่การบุกเข้าไปในพื้นที่ตัวเมือง” การัตอธิบายเป็นชุด ซึ่งพวกหัวหน้าหน่วยที่ฟังอยู่ด้วยก็พยายามฟังเธอให้ทัน

“เพราะนั่นเข้าถึงให้บิลช่วยสร้างไอนั้นให้ไง ว่าแต่สร้างเสร็จหรือยังหว่า” ไทโรเกาหัวแกรกๆ

คนอื่นๆ ทำสีหน้าเอือมระอา...ขนาดเจ้าตัวไม่รู้ คนอื่นจะไปรู้ได้ยังไง

“กำลังพุดถึงผมอยู่หรือครับ” เสียงของบิลดังมาก่อน แล้วตัวจึงโผล่พรวดมานั่งลงตรงเก้าอี้ที่ว่างอยู่พอดี

“พุดถึงปีศาจ ปีศาจก็มา” ไทโรยิ้มกว้างปลางรอฟังข่าวดีจากบิล

“เหมม จ้องขนาดนี้ไม่ต้องถามผมก็รู้แล้วละครับ ถ้าเป็นไอ้โน่นละก็สร้างเสร็จแล้ว ผมเพิ่งแวะเอามันไปฝากไว้กับคุณบลัชคีเมื่อตะกี้นี่เอง เพราะคงมีแต่เขาเท่านั้นแหละที่แบกไอ้โน่นไหว...”

บิลพูดยังไม่ทันจบ การ์ตก็ยื่นมือมาปิดปากเขาไว้

“เลิกเรียกว่าไอ้โน่นเสียทีเถอะ เดี่ยวกึ่งกันพอดี”

พอการ์ตแนะ ไทโรก็พยักหน้าเห็นด้วยทันที

“งั้นบิล นายตั้งชื่อมันซะ เดี่ยวนี้เลย” ไทโรสั่งแบบไร้ความรับผิดชอบเหมือนเดิม

“ฮา! ผมเหรอ!?”

“ก็แน่สิ นายเป็นคนสร้างมัน ก็ต้องตั้งชื่อมันด้วย” ไทโรซึ่งจ้องแทบติดหน้าของบิล ส่วนการ์ตก็รอฟังอย่างเห็นด้วย

“กาเบล...ดีไหมครับ” หลังจากหนึ่งคิดไปพักหนึ่ง บิลก็ทำท่าหนักใจและบอกอย่างไม่ค่อยมั่นใจ

“กาเบล โลกที่สาบสูญในนิยายสินะ คิดว่าไงการ์ต” ไทโรหันไปถามความเห็น

“ไม่เลว เหมาะกับเจ้าสิ่งนั้นดี เอาชื่อนี้แหละ” การ์ตพยักหน้าเห็นชอบ บิลจึงถอนหายใจโล่งอก

“โอเค งั้นพวกเราไปทดลองใช้มันกัน” ไทโรลุกปรวดจนบิลสะดุ้ง

“ฮา! ตอนนี้อย่างไรครับ” บิลไม่คิดว่าไทโรจะเร่งใช้มันทุกอย่าง ที่เพิ่งสร้างเสร็จไม่ถึงชั่วโมง

“แน่นอน จะได้รู้ไงว่ามันจะใช้งานได้จริงอย่างที่ข้าหวังไว้ไหม”

แต่การ์ตรีบยกมือห้ามไว้

“ใจเย็นก่อนไทโร ถ้าจะใช้กาเบลรอให้ฉันเคลียร์พื้นที่ให้เสร็จก่อนดีกว่า ต้องการพื้นที่ในการใช้งานไม่ใช่หรือไง”

พอการ์ตชี้แจงเหตุผล ไทโรจึงนั่งลงตามเดิมโดยไม่ตื้อดั่งอย่างเคย เพราะในสนามรบแม้แต่เขาก็ต้องฟังการ์ต

“อ้อ...งั้นเสร็จธุระผมแล้ว ขอกลับไปพักที่ปราสาทเทียมฟ้าเลยแล้วกันครับ” บิลทำท่าจะเทเลพอร์ตหายตัวไป แต่ไทโรรีบคว้าตัวไว้เสียก่อน

“อย่าเพิ่งไปสิ ไหนๆ ก็มาแล้ว อยู่ช่วยงานข้าก่อน”

และก็เป็นอย่างที่บิลสังหรณ์ใจ

ไทโรไม่ต่างกับเซโรที่เล็งเห็นความสามารถที่มีประโยชน์ของบิลและหวังพึ่งพาได้ทุกงาน

ห้องฟ้ายามบ่ายสี่โมงกลับมืดมิดเหมือนเที่ยงคืน เนื่องจากเมฆฝนยังไม่ยอมจากไปแม้เม็ดฝนจะเบาบางลงแล้ว อีกครั้งที่ทหารบิลอนได้เห็นธงรบของราชา เพียงแต่คราวนี้ผู้ที่ถือมาไม่ใช่บิลซัคแต่เป็นตัวประหลาดกว่า

โคคีนำธงมาเพียงลำพัง

“ตัวบ๊ออะไรอะนั่น!” พวกทหารตะลึงมองโคคิอย่างไม่เคยพบเคยเห็นก็แน่ละ หลังจากยุคสงครามของไทโร พวกลัทธิอสูรโบราณทั้งหมดก็ถูกผนึกไว้ทำให้ดูเหมือนหายไปจากโลกแล้ว

“ชื่อของข้าคือโคคิ ขอแจ้งว่าการบุกครั้งต่อไปคือตอนหกโมงเย็น” หัวทั้งสองของโคคิเปล่งเสียงประสานกัน ถึงแม้ดั่งสะท้อนฟ้าสะท้อนดินเหมือนกับบิลซัค แต่ทุกคนก็ได้ยินชัดเต็มสองหู

‘จะประกาศทำหองอะไรอะ!’ ทุกคนต่างร้องในใจต่างๆ ที่ถ้ารู้เวลาบุกของอีกฝ่ายก็นับว่าเป็นเรื่องดีเพราะจะได้เตรียมตัวรับมือได้ แต่สำหรับกองทัพราชาเงาแล้ว การรู้เวลายิ่งสร้างแรงกดดันเสมือนตัวเองได้รู้เวลาเดินขึ้นแท่นประหารชีวิตก็ไม่ปาน

หลังจากประกาศเรียบร้อยแล้ว โคคิก็ทำเหมือนบิลซัคคือยืนปักหลักแสดงว่าเตรียมพร้อมประลองขุนศึกครอบสอง แต่ผลที่บิลซัคทิ้งไว้เมื่อรอบเช้าก็ทำเอาทุกคนกลัวหัวหด ไม่มีใครกล้าออกมาสู้อีกแล้ว

คราวนี้สิ่งที่โคคิได้รับจึงเป็นกระสุนปืนใหญ่จากป้อมในตัวของแหวนหว่าเขาก็ตอบโต้ด้วยการอำปากแล้วยิงพลังสวนออกไป ไม่ใช่เพียงทำลายกระสุนปืนใหญ่เท่านั้น แต่ทำลายป้อมปืนใหญ่ที่ยิงมาทิ้งไปด้วย

ผ่านไปเป็นชั่วโมงแต่ก็ยังไม่มีการกล้าออกมาเผชิญหน้ากับราชาลัทธิอสูรผู้นี้ กำลังใจของฝ่ายบิลอนถูกบั่นทอนจนถึงที่สุด กระทั่งถึงขั้นเริ่มมีการหนีทหารเกิดขึ้น และทุกคนที่ออกไปพันแนวป้องกันของเมืองก็หายสาบสูญไปหมด

“ปล่อยไว้บิลอนจะแพ้ตั้งแต่ยังไม่ได้สู้แน่” ลูซิเฟอร์ถอนหายใจพลาง

ทำท่าจะออกไปสู่เอง แต่ลูกน้องปีศาจคนสนิทสองตนก็ก้าวออกมาขวางไว้ก่อน

“ให้พวกข้าไปแทนเถอะครับ จากที่สัมผัสได้ เจ้าตัวนี้น่าจะเก่งน้อยกว่าเจ้าตัวเมื่อช่วงเช้าซะอีก”

สิ่งที่ปีศาจทั้งสองตนเอ่ยนั้นทำให้ลูซิเฟอร์ไม่สบายใจนัก ไม่ใช่เรื่องที่ว่าอีกฝ่ายเก่งหรือไม่เก่ง แต่ดูเหมือนทางโทรจะจัดลำดับคนที่มาประลองด้วยลักษณะเฉพาะมากกว่า อย่างช่วงเช้าให้บัลซัคที่ดูเหมือนคนปกติมากที่สุด พอตกบ่ายก็ให้โคคิที่มีลักษณะของสัตว์ประหลาด ทั้งหมดก็เพื่อทำลายสภาพจิตใจของทหารบีลอน

“อย่าประมาทละ ถ้ามาจากกองทัพราชาเงาก็เชื่อได้ว่าฝีมือไม่ธรรมดาแน่” ลูซิเฟอร์เตือนเป็นเชิงอนุญาตให้ไปสู้

ปีศาจทั้งสองตนปรากฏตัวขึ้นตรงหน้าของโคคิซึ่งมีสีหน้าแปลกใจเล็กน้อย

“ไหนการันตบอกว่าพวกปีศาจน่าจะโผล่หัวออกมาช่วงของซาลักซ์ไง” โคคิเกาหัว “ไม่สิ ยัยนั่นพูดคำว่า ‘อาจจะ’ ด้วย อาจจะนี่มัน...”

โคคิกำลังใช้สมองที่มีอยู่เพียงน้อยนิดขบคิดคำพูดที่การันตเคยบอก ซึ่งแม้คนที่พอจะมีสติปัญญา ก็ยังไม่ค่อยเข้าใจ

“เฮ้ แกชื่อโคคิใช่ไหม คงไม่ว่าใช่ไหมที่เราจะสู้พร้อมกันสองคนเลย” พวกปีศาจถาม แต่โคคิก็ยกมือขึ้นห้ามไว้

“อย่าเพิ่ง เข้ากำลังใช้ความคิด” แล้วโคคิก็มึนงำกับตัวเองต่อ

แต่พวกปีศาจไม่เล่นด้วยกลับฉวยโอกาสลงมือก่อน พวกมันทั้งคู่ต่างจดจำคำของลูซิเฟอร์ที่ห้ามประมาทจึงใช้จัดแสดงร่างจริงออกมาแต่แรก ทว่ายังคงฉายร่างไม่ทันเสร็จก็ถูกกรงเล็บของโคคิลากผ่านครึ่งเดียวตัวขาดเป็นชิ้นๆ

“หนวกหูเพี้ย! ก็บอกแล้วว่ากำลังใช้ความคิด” โคคิตะคอกใส่พวกปีศาจที่ร่างกายเหมือนถูกสับเป็นชิ้นๆ จนหล่นมากองรวมกัน แต่พวกนี้เป็นปีศาจจึงสามารถฟื้นตัวได้

“อ้อ ใช่ๆ ลืมไป ปีศาจนี่นะ” โคคิทำหน้าที่เพ็งนึกได้ เมื่อเห็นอีกฝ่ายกำลังฟื้นตัวจึงก้มลงไปบีบพวกนั้นจนเป็นก้อนและยกขึ้นเหนือหัว พริบตาต่อมาทุกคนที่อยู่ก็ต้องอาเจียนออกมาเมื่อเห็นสิ่งที่โคคิทำ

มันกินพวกปีศาจไปทั้งๆ แบบนั้น!

“ก็ไม่เลว” ไคคิบอกหลังจากกลืนคำสุดท้ายลงคอ

ลูซิเฟอร์จ้องไคคิอย่างตกตะลึง

จริงอยู่ว่าไคคิไม่มีพลังจิต ใช้เวทมนตร์ก็ไม่ใช่ พลังที่ใช้จะมากกว่าบลัชคิ แต่เมื่อวิเคราะห์ดูก็เห็นว่าทำไมโทรจึงยกย่องไคคิมาก เพราะเล็บที่ตัดร่วงปีศาจได้ง่ายๆ เหมือนเต่าหัวนั้นคมยิ่งกว่าอาวุธใดๆ ในโลกนี้เสียอีก ไม่นับเขี้ยวที่กัด บดหรือฉีกเนื้อของพวกปีศาจได้ แต่ที่น่ากลัวที่สุดในสายตาของลูซิเฟอร์ก็คือ การลงมือที่ปราศจากความรู้สึกฆ่าฟันหรือรังสีอำมหิต เขาเหมือนลูกหมาน่ารักไร้พิษสงที่สามารถขย้ำเสือได้สบายมือ

ด้วยเหตุนี้เอง ตอนที่โทรสู้กับไคคิจึงบอกว่าช่วยดึงความรู้สึกเก่าๆ มาได้ เพราะต่อหน้าจิตที่สงบของไคคิ การระงับตัวและความรู้สึกในการต่อสู้แทบจะลดลงจนเหลือศูนย์ ดังนั้นคนที่สู้กับไคคิได้เต็มที่จำเป็นต้องมีจิตใจที่มั่นคงและแน่วแน่อยู่กับการต่อสู้

หลังจากปีศาจกลายเป็นเหยื่อของไคคิไปก็ไม่มีใครออกมาอีกเลย แม้แต่ลูซิเฟอร์ก็ไม่ยอมออกไปสู้ด้วย เขาเข้าใจแล้วว่าโทรส่งไคคิมาก็เพื่อเหตุผลเดียวคือ ใช้ลักษณะพิเศษของไคคิดึงเอาตัวหลักที่เก่งที่สุดของกองทัพอีกฝ่ายออกมาแล้วเชือดทิ้ง ถึงแม้ลูซิเฟอร์จะมั่นใจว่าชนะไคคิได้ แต่ก็ไม่มีทางที่จะชนะโดยไม่บาดเจ็บหรือเสียพลัง ถ้าเทียบกันแล้วฝั่งโทรยังมีบลัชคิที่เป็นตัวอันตรายอยู่อีก การทำให้ตัวหลักของอีกฝ่ายเสียกำลังและบาดเจ็บได้นิดหน่อยก็ถือว่ากำไร

เมื่อไม่มีใครออกมาสู้ แรงกดดันอันมหาศาลที่มีแต่พวกทหารระดับล่างซึ่งต้องเป็นแนวหน้าเท่านั้นจึงรู้สึกก็ธาโทมใส่ กลยุทธ์ของการ์ตเริ่มทำงาน การโจมตีที่ไม่มีใครสามารถมองเห็นได้ก็คือการโจมตีที่สภาพจิตใจ

การ์ตต่างจากผู้บัญชาการรบในปัจจุบัน เธอผ่านการรบมาทุกรูปแบบและเห็นสนามรบกับตาตัวเอง ไม่ใช่จากเทปบันทึกภาพหรือจากสัญญาณถ่ายทอดที่ฉายภาพในกล่องสี่เหลี่ยมที่มีมุมมองแคบๆ นั่นทำให้เธอเข้าใจว่าแก่นแท้ของกองทัพคืออะไร

“กองทัพไม่ใช่สามารถสู้ได้ด้วยกำลังของแม่ทัพเพียงคนเดียว เสนาธิการ

เองก็ไร้ประโยชน์เมื่อปราศจากตัวหมากที่ใช้เดิน ไร่แล้ว ส่วนประกอบที่สำคัญที่สุดของกองทัพก็คือทหารเลวแนวหน้า ทำลายจิตใจฮึดสู้ของพวกนี้ได้ก็เสมือนได้ตายจากกันไปแล้ว และเมื่อปราศจากทหารเลวที่พร้อมจะพลีชีพสู้จนตัวตายแล้ว สิ่งที่เหลืออยู่ก็แค่เนื้อสมองนิ่มๆ ที่ตกลงไปเบาๆ ก็ละ” การ์ตเอ่ยขึ้นขณะเดินมายืนอยู่ข้างโคคิที่ยกธงขึ้นแปลว่าถึงเวลาบุกต่อแล้ว

“และนั่นก็เป็นส่วนหนึ่งของยุทธการโอเอซิส” ไทโรเสริมต่อ นี่เป็นครั้งแรกที่เขาปรากฏตัวในสนามรบบีลอนให้คนอื่น ๆ เห็น

“ยุทธการที่เน้นไปที่การทำลายปัจจัยของกองทัพ การบุกที่เน้นการสร้างผู้บาดเจ็บมากกว่าการฆ่าฟันให้ถึงตายทำให้ขาดยาที่ใช้รักษา นั่นคือการทำลายปัจจัยแรก และคนบาดเจ็บหนึ่งคนจะดึงให้คนที่เหลืออยู่คนสองคนต้องมาช่วย... โศครวนแห่งคุณธรรม ความเมตตาที่จุดรั้งให้ลงนรกไปด้วยกันคือการทำลายปัจจัยที่สอง กำลังคน” การ์ตพูดต่อขณะที่ทหารเกราะดำเดินแถวมาจากทางเบื้องหลัง

“ปัจจัยที่สาม กำลังใจ ใช้การประลองขุนศึกบั่นทอนกำลังใจของแนวหน้าลงเพื่อลดประสิทธิภาพในการรบ เปลี่ยนให้ทหารหาญกลายเป็นพลเรือนตาขาว” ไทโรได้เรียนรู้จากการ์ตมาเยอะจนจำขึ้นใจ

“ปัจจัยความเชื่อมั่นในระบบสั่งการ ปัจจัยเรื่องความปลอดภัยของฐานที่มั่น ก็เหมือนโอเอซิสที่ดึงดูดผู้คนมาได้ด้วยน้ำ ถ้าเราเพียงเอาน้ำนั้นออกไปทุกอย่างก็จบสิ้น บีลอนในตอนนี้ก็เหมือนโอเอซิสที่กำลังขาดน้ำ” สีหน้าของการ์ตยังเฉยเมยแม้ว่าอีกไม่นานการรบครั้งใหญ่จะปะทุขึ้นอีกครั้ง

ทุกคนหยุดยั้ง มีเพียงเสียงฝนที่ดังเมื่อตกลงมากระทบกับชุดเกราะสายตาจับจ้องไปที่เสนาธิการของพวกเขาเท่านั้น

“เราจะทำให้สงครามครั้งนี้จบก่อนรุ่งอรุณวันใหม่จะมาถึง” การ์ตชี้ชะตาของเมืองบีลอนออกมาแล้ว

“และเราจะไปยืนอยู่บนซากปรักหักพังแห่งชัยชนะที่ว่างเปล่าด้วยกัน” ไทโรเสริมต่อขณะตบชุดเกราะของตัวเองเบาๆ แต่มดเหล็กไหลดำก็รู้ว่าต้องทำอะไร จึงดึงส่วนที่เป็นหมวกซึ่งห้อยอยู่ข้างหลังขึ้นมาปิดส่วนหัวทันที

“จัดทัพแบบอุ้งมือยมทูต บุกตีจากทางซ้าย เริ่มโจมตีได้”

การ์ตซึกดาบออกมาจากฝักแล้วขึ้นไปยังเป้าหมายในการโจมตีครั้งนี้ ทหารเกราะดำเฮลันพร้อมทั้งเริ่มวิ่งซอยเท้าเบาๆ ก่อนจะเร่งความเร็วขึ้น

“เหล่าทหารของข้า เป็นเกียรติหนักที่ได้รับกับพวกเจ้าอีกครั้ง”

เอ่ยแล้วไทโรก็เป็นคนแรกที่นำออกมา ตามด้วยพวกราชองครักษ์

หลังจากนั้นพวกหัวหน้าหน่วยก็วิ่งนำออกจากแถวไปสี่ทาง โดยมีทหารที่ เหลือวิ่งตามหลังมาจนดูเหมือนนิ้วทั้งห้าที่กำลังจะกำแนวป้องกันที่สองของ บิลอนเอาไว้

รูปแบบกองทัพแบบอุ้งมือยมทูตของการ์ตนั้นเป็นรูปแบบที่ทุกคนรวมถึง ไทโรชอบมากที่สุด เพราะมันคือการรบที่ทหารทุกคนสามารถสู้ด้วยวิชาที่ตน ถนัด ไม่เหมือนกับการจัดทัพรูปแบบอื่นที่เน้นความพร้อมเพียงและทำตาม คำสั่งจนทุกคนแทบไม่ได้ใช้พลังของตัวเอง

เสียงปืนและระเบิดดังสนั่นขึ้นอีกครั้งจากการยิงถล่มของบิลอน แต่คราว นี้กลับไปไม่ถึงเป้าหมายเพราะมีม่านเวทมนตร์ของอเล็กคลุ่มเอาไว้ ระเบิดที่ ระเบิดขึ้นกลางทางกลับกลายเป็นม่านควันที่ช่วยให้ทหารเกราะดำอำพรางตัวได้ ดีขึ้น เพราะเมื่อพวกเขาพ้นม่านควันนี้ไปก็จะถึงระยะโจมตีประชิดตัวที่อาวุธยิง จะไร้ประโยชน์ไปโดยสิ้นเชิง

แต่ยังไม่ทันพ้นม่านควันก็เกิดแสงจ้าขึ้นทะเลวงควันหนาออกมา พริบตา นั้นเอง เปลวไฟสีขาวก็ลุกท่วมตลอดแนวป้องกันของบิลอน มีคนตายในกำแพง ไฟสีขาวนั้นไม่ต่ำกว่าแสน

“ฉันจะร้ายเวทต่อ อีกห้านาทีให้ถอยออกมาหลังแนวไฟนั้น” จูเรียที่เป็น คนใช้เวทไฟสีขาวบอก

ทุกคนรู้ว่าหมายถึงอะไรจึงรีบแยกกันใช้ความสามารถของตนจัดการกับ ทหารบิลอนที่แตกฮือออกเพราะแนวไฟ และทุกคนก็ตีวงแบบรักษาระยะให้ จูเรียอยู่ตรงกลางอย่างปลอดภัยเพื่อให้ร้ายเวทอย่างที่ถนัดโดยไม่มีใครเข้าไป ก่อกวน

อีกด้านที่บัลซึคินำทัพไปก็ทะลวงเข้าไปได้ลึกและเร็วกว่ากลุ่มอื่น เสมือน สว่านเจาะกำแพงหนาๆ แถมยังเป็นจุดที่การ์ตสั่งให้ตีแตกให้เร็วที่สุดเพราะเป็น จุดที่เรียกกำลังเสริมมาได้ง่าย ถ้าทำลายจุดนั้นได้ก็เท่ากับตัดขาดทัพหลักกับ

กำลังเสริม

ฝั่งของไทยออกจะน่าหงุดหงิดสำหรับเจ้าตัว เพราะยังไม่ทันเงื้อมมือ พวกราชวงศ์ก็ทำให้เป้าหมายล้มลงในสภาพดูไม่ได้แล้ว โดยเฉพาะเทศาภิบาลที่ใช้วิชาสงครามเลือด ซึ่งพอถอดผ้าพันคอกับเสื้อออกก็เห็นว่าตัวตัวเขามีรอยเย็บเต็มไปหมดราวกับร่างกายถูกนำมาเย็บติดเข้าด้วยกัน เมื่อเทศาภิบาลที่เย็บส่วนไหนของตัวเองออก คนที่อยู่รอบๆ เขาก็มีแผลเกิดขึ้นบริเวณนั้น เขาดึงด้ายที่ข้อมือออก พวกทหารบิลอนไนรัศมีกว่าร้อยเมตรรอบตัวเขาก็มีแผลกว้างเลือดพุ่งออกมาจากข้อมือ อย่าว่าแต่ถือปืนเลย หากปล่อยไว้อีกไม่ช้าก็คงเลือดออกหมดตัวแน่

ยังมีไอโอสซาอีกคนที่แย่งหน้าที่ปกป้องไทยจากชิปส์ด้วยการใช้วิชาศาสตร์ลับห้าหมวดเปลี่ยนกระสุนเหล็กที่ยิงมาให้กลายเป็นยางนิ่ม จนชิปส์ไม่ได้ทำอะไรเลย

พวกลัทธิอสูรที่โคศินาทัพก็ช่วยอยู่ พวกมันแบ่งเป็นสองกลุ่มโอบล้อมบิลอน สลับกันเข้าโจมตีเพื่อดึงดูดความสนใจไม่ให้พวกทหารบิลอนทุ่มกำลังไปรบกับพวกทหารเกราะดำได้ แต่เมื่อเห็นจุดไหนการป้องกันอ่อนลงก็จะเข้าโจมตีแบบสุดกำลังเหมือนกัน

ซาลักซ์ถูกโยนงานที่ง่ายที่สุดแต่อันตรายที่สุดให้ เพราะเขากับพวกกองทัพอมนุษย์จะต้องทำหน้าที่เป็นหน่วยช่วยเหลือพาคนเจ็บออกจากสนามรบ ซึ่งแน่นอนว่าซาลักซ์ต้องไปอยู่แนวหน้าซึ่งเป็นจุดที่มีคนเจ็บมากที่สุด และยังต้องวิ่งวุ่นตลอดการรบด้วย

การบุกโจมตีคราวนี้รุนแรงกว่าตอนเที่ยงมาก เพราะทุกคนใช้พลังอย่างเต็มที่ แค่พริบตาเดียวแนวป้องกันของบิลอนก็แตกยับเยินจนต้องถอยหนีกลับไปทีแนวป้องกันสุดท้ายก่อนจะเข้าเขตตัวเมือง

พอเห็นพวกบิลอนใช้แนวป้องกันที่เป็นเพียงรั้วตาข่ายหนามซึ่งเป็นแนวแล้วตั้งแถวยิงจากข้างหลัง การรัศมีก็ยี่มิดๆ เพราะนั่นช่วยให้งานของเธอง่ายขึ้นเยอะ

“อเล็ก ส่งสัญญาณถอยทัพได้”

อเล็กอยู่ที่พหลซึ่งคอยปกป้องเสนาธิการอย่างการ์ด และเป็นตำแหน่งที่

เขาใช้เวทมนตร์สร้างมาปกป้องกันกระสุนปืนใหญ่ได้ทันเวลา เพราะถ้าใกล้เกินไปก็ร้ายเวทไม่ทัน แต่ถ้าไกลเกินไปกว่าจะมองเห็นก็ช้าไป

ในสมัยก่อนอเล็กไม่ได้ทำงานลักษณะนี้ เขาเป็นแค่ทหารในหน่วยทหารเกราะดำเหมือนกับจูลีเรีย คำสั่งและสัญญาณต่างๆ เขาจึงต้องเรียนรู้เพิ่มเติมเอาทีหลัง

“เร็วๆ เข้าลิ ช้าแค่วินาทีเดียวอาจมีคนตายเพิ่มขึ้นได้นะ” การ์ดเร่งเมื่อเห็นอเล็กยังหมุนซ้ายหมุนขวาทำอะไรไม่ถูก แต่จะว่าเขา也不行 เพราะลักษณะนิสัยของอเล็กไม่ใช่คนที่เหมาะจะเป็นทหารหรือปฏิบัติตามคำสั่งใครได้

“ได้แล้วครับ” อเล็กละล้าละลักตอบก่อนจะยกไม้เท้าขึ้นแล้วยิงพลุแสงสองนัดออกไป ซึ่งส่องสว่างให้เห็นกันทั่วสนามรบถึงแม้จะกลางสายฝนก็ตาม

“พลุแสงสองนัด คำสั่งถอนกำลังทั้งหมด”

ทุกคนที่เห็นต่างก็รีบกลับเข้าสู่กระบวนทัพที่เป็นระเบียบอีกครั้ง และถอยออกไปอย่างระมัดระวัง ไม่ใช่วิ่งฮือจันดูไม่ได้เหมือนการรบทั่วไป แถวหน้าเก็บดาบและเปลี่ยนมาถือโล่ใหญ่ยื่นเรียงกันแทนกำแพง ส่วนแถวกลางตรวจสอบคนเจ็บและคนที่หายไป แถวหลังก็จะหันหลังกลับเดินแถวเหมือนเดินสวนสนามกลับไปทัพหลังอย่างสวยงามและองอาจ

“เฮ้ย! เดี่ยวเซ่ ช้ายังไม่ได้ซัดปากใครสักคนเลยนะเพีย!” ไทโรโวยขณะถูกเทชีลากกลับมายังแถวที่กำลังจะถอย

“แต่คำสั่งถอยส่งมาแล้ว ถ้าไม่ทำตามมันผิดกฎนะครับ” เทชีเตือนขณะพยักหน้าให้คนอื่นๆ เข้ามาช่วยลากไทโรไปด้วยอีกแรง

“ไม่ต้องมาพูดดีเลย เพราะแก่นั้นแหละเล่นเก็บพวกมันซะหมดไม่เหลือให้บ้าง ถ้าจะผิดก็เป็นความผิดแก่นั้นแหละ!” ไทโรชี้หน้าด่า แต่เทชีไม่สนใจเพราะชินกับนิสัยของไทโรแล้ว

ในความเป็นจริง ถึงแม้ไทโรจะไม่ได้แสดงฝีมือเลย ทว่าแค่เขาอยู่ที่แนวหน้าด้วยก็ทำให้กำลังใจของพวกทหารพุ่งถึงขีดสุดแล้ว ทุกคนรบเพื่อเขาโดยไม่มีเหตุผลอื่น และต่างก็อยากให้การรบจบลงเร็วที่สุด เพราะนั่นยิ่งทำให้ไทโรปลอดภัยเร็วขึ้นเท่านั้น ทุกคนจึงตั้งใจเป็นพิเศษขณะผู้นำของพวกเขาอยู่ที่แนวหน้าด้วย

หลังจากกองทัพของไทโรถอยทัพกันเรียบร้อยแล้ว แต่ยังคงยืนแถวทหารกันอยู่นอกระยะยิงและยังมองเห็นกัน ซึ่งต่างจากทุกทีที่จะหายตัวไปเลย ขณะเดียวกันฝนก็เริ่มหยุดตกและท้องฟ้าเปิดโล่งจนเห็นหมู่ดาว

“หยุดทำไมกัน ทั้งๆ ที่เมื่อตะกี้ถ้าบุกต่อบีลอนก็แย่แล้ว”

ลูซิเฟอร์ซึ่งกำลังดูอาการลูกน้องที่บาดเจ็บอยู่อดคิดไม่ได้ เพราะแม้ใช้กำลังของพวกทหารปีศาจเข้าช่วยต้านทานการบุกเมื่อครู่ แต่ก็ไม่ต่างอะไรไปจากทหารของมนุษย์เลย โดยเฉพาะไฟสีขาวยของจูเรียได้สร้างความพริ้วพริ้งในหมู่ปีศาจที่สุด เพราะมันสามารถเผาทุกอย่างเป็นจุณได้ในพริบตาไม่เว้นแม้แต่พวกปีศาจ แถมส่วนที่โดนเผาไปก็ไม่อาจฟื้นตัวหรือคืนสภาพได้ด้วย

แต่สิ่งหนึ่งที่ลูซิเฟอร์ไม่รู้ก็คือ คนวางแผนที่ทำให้พวกเขาแพ้ยับขนาดนี้คือผู้หญิงเพียงคนเดียวที่ชื่อการ์ต เธอมองขาดตั้งแต่เขาส่งลูกน้องออกไปสู้กับโคเคิ มองออกว่าพวกปีศาจเริ่มมีส่วนในการรบเมื่อครู่ จึงจัดทัพให้ทหารใช้พลังได้เต็มที่เพื่อรับมือกับพวกปีศาจโดยเฉพาะ

“จูเรีย”

การ์ตเรียก จูเรียจึงก้าวออกมาจากแถวทหารและคุกเข่าลงข้างคนเรียก

“การรบครั้งนี้ของเธอลิ้นสุดแล้ว พาคนเจ็บกลับไปปราสาทเทียมฟ้าซะ”

คำสั่งของการ์ตทำเอาจูเรียตกใจ เพราะที่เธอสงสัยมาคือให้เธอดูแลไทโรจนเสร็จสิ้นการรบ แต่พอคิดดูแล้ว เธออาจจะเดาได้ว่าการ์ตต้องสั่งแบบนี้ตอนนั้นจึงพูดเสียงดังให้เอ็งได้ยินด้วย เหมือนจะบอกว่าถ้าจูเรียไม่อยู่หน้าที่นี่จะตกเป็นของอเล็กทันที

“ทราบแล้วค่ะ” จูเรียรับคำก่อนจะหายตัวไปยังแนวหลังเพื่อพาคนเจ็บกลับตามคำสั่ง

“ทำไมรีบส่งคนเจ็บกลับจังล่ะ” ไทโรเดินเข้ามาถามการ์ต

“เปล่าหรอก แค่หาเรื่องส่งจูเรียกลับไป” การ์ตตอบหน้าตาย

พวกทหารที่อยู่ใกล้ๆ หันขวับมามองเพราะไม่เข้าใจว่าจูเรียทำอะไรพลาด จึงถูกให้ถอนตัวไปทั้งๆ ที่เธอทำได้ดีกว่าใครทั้งหมดด้วยซ้ำ

“ผลการรบชี้ชัดแล้ว ไม่มีความจำเป็นต้องเสี่ยงอีก จูเรียมีบทบาทสำคัญ

อีกมากโดยเฉพาะกับพวกออสที่ฉันเองยังติดใจอยู่”

พอทุกคนได้ฟังจึงเข้าใจว่าการตั้งแผนการขั้นต่อไปแล้ว และถ้าหญิงสาวพูดแบบนี้ก็แปลว่ามั่นใจว่าต่อให้มีอะไรเกิดขึ้น บิลอนก็ไม่อาจหลุดรอดไปจากหายนะครั้งนี้ได้แล้ว

“ว่าแต่ให้ถอยทัพกลับมาเนี่ย แปลว่า...” ไทโรมองแนวป้องกันสุดท้ายรอบเขตเมืองบิลอนแล้วฉีกยิ้มออกมา

“อืม พวกนั้นถูกเราต้อนเข้าคอกแล้ว ตอนนี้อยู่แหละเหมาะ”

การทัพตบเท้ากันไปสบตากับบิล ซึ่งเจ้าตัวก็รู้หน้าที่รีบเทเลพอร์ต และก่อนจะถึงวินาทีถัดมา บิลก็มาโผล่ข้างบัลซคีพร้อมกับเสาเหล็กต้นใหญ่สูงกว่าเจ็ดเมตร แต่ทันทีที่มันแตะถึงพื้น ด้วยน้ำหนักอันมหาศาลกว่ารูปร่างก็ทำให้มันจมลงไปในพื้นที่กว่าครึ่ง

“ไทโร เรามาทำให้ภาพสุดท้ายของเมืองบิลอนเป็นฉากสงครามที่สวยงามกันเถอะ” การทัพเอ่ยขึ้น

บัลซคีดึงเสาเหล็กนั้นขึ้นมาแบกไว้บนไหล่ น้ำหนักของมันทำให้เท้าของบัลซคีจมลงพื้น

“จัดให้... ไปเลยบัลซคี นำกาเบลไปไว้ในที่ของมันซะ” ไทโรชี้นิ้วสั่ง

บัลซคียกเท้าขึ้นแล้วออกวิ่ง เสียงฝีเท้าของเขาหนักกว่าเดิมจนทำให้แผ่นดินสะเทือนเหมือนรถบรรทุกขนาดใหญ่กำลังวิ่งมา

พวกทหารบิลอนเห็นบัลซคีวิ่งมาก็แทบหัวใจวายตาย เพราะสองครั้งแล้วที่พวกเขาเห็นพลังเหนือพลังที่ใช้บุกทะลวงแนวป้องกันได้ราวกับเป็นขนมหวานแถมคราวนี้ยังแบกเสาเหล็กมาด้วยซึ่งดูแล้วไม่น่าไว้วางใจเลย

“ระ...รีบยิงมันเร็วเข้า!” เสียงตะโกนสั่งดังขึ้นปลุกพวกทหารพลปืนรีบเล็งเป้า

สัญชาตญาณของบัลซคีเตือนให้เจ้าตัวรู้ว่ากำลังจะถูกกระดมยิง จึงอ้าปากกว้างและพ่นลมที่ทำให้เกิดเสียงแหลมเป็นคลื่นความถี่ออกมา ประสาทหูของมนุษย์แทบไม่ได้ยินเสียงนั้น แต่พวกปีศาจที่ได้ยินก็ร้องเสียงหลงแล้วรีบเอามืออุดหู

แม้มนุษย์ไม่ได้ยิน แต่ผลของมันก็ทำให้พลปืนที่เล็งเป้าอยู่หน้ามีดและ

เบลอ มือไม้สั่นจนทำอะไรไม่ได้ เพราะคลื่นเสียงของบลัซซีนั้นทำให้อวัยวะส่วนที่ควบคุมการทรงตัวซึ่งอยู่ในหูถูกรบกวน และการปล่อยคลื่นเสียงถี่ๆ ยังทำให้ของเหลวในร่างกายสิ่งมีชีวิตผิดปกติจนก่อให้เกิดผลข้างเคียงหลายอย่าง ยิ่งอยู่ในใกล้ก็ยิ่งได้รับผลกระทบหนัก และกว่าจะฟื้นตัวจนยืนได้ บลัซซีก็มาอยู่ตรงหน้าพอจะเอื้อมมือหยิกแก้มกันได้แล้ว ทุกคนขวัญผวา ได้แต่ยืนหันต่อหน้าแม่ทัพผู้นี้ อาวุธในมือไม่ต่างจากท่อนไม้ เพราะทุกคนลืมนึกถึงวิธีใช้มัน

บลัซซีถอนหายใจแรงๆ ยกกาเปลขึ้นเหนือหัว ทุกคนตกใจกลัวยิ่งกว่าเดิมจนถึงกับฉีราดเพราะคิดว่ากำลังจะถูกเสาเหล็กนั้นฟาดใส่ ทว่าบลัซซีแค่ปักมันลงบนพื้นจนเหลือส่วนปลายโผล่ขึ้นมาไม่ถึงเมตร แล้วเขาก็เดินกลับไปทิ้งให้ศัตรูเข้ามามุ่งดูกาเปลอย่างประหลาดใจ

“โอ้ นั่นมัน! หรือว่าจะเป็นระเบิด” พวกฝ่ายบัญชาการเพิ่งนึกได้จึงรีบสั่งให้ทหารถอยออกมา

จังหวะเดียวกันกาเปลก็เริ่มทำงาน ส่วนปลายด้านบนของมันเปิดออกเป็นกลีบเหมือนดอกบัว ข้างในตรงกลางมีแท่งเหล็กรูปง่ามขนาดเท่าปลายนิ้วก้อย คนที่สังเกตเห็นหยุดวิ่งหนีเพราะดูแล้วไม่เหมือนระเบิดสักนิด

แต่แล้วกาเปลก็แสดงให้เห็นว่ามันมีไว้เพื่ออะไร เมื่อตรงกลางของง่ามเหล็กมีแสงลูกกลมๆ ขนาดเท่าหัวปากกาปรากฏขึ้นมา วินาทีนั้นไฟฟ้าและระบบอิเล็กทรอนิกส์ทั้งหมดภายในบิลอนก็หยุดทำงาน แสงที่ส่องสว่างอยู่ในเวลานี้ นอกจากดวงจันทร์กับดาวบนท้องฟ้าแล้วก็มีเพียงจุดแสงเล็กๆ ในกาเปล

“หายใจลึกๆ นะครับ” บิลหันไปบอกกับทุกคนซึ่งก็ยังไม่รู้เช่นกันว่ากาเปลคืออะไร ถึงตอนนี้จะเห็นว่ามันทำให้ไฟทั้งเมืองดับได้เหมือนกับพวกระเบิด EMP ก็ตาม

ขณะที่ทุกคนยังไม่เข้าใจนั่นเอง จุดแสงบนกาเปลก็หายไป และสิ่งที่เกิดขึ้นตามมาคือ คลื่นระเบิดสนามพลังไฟฟ้าที่รุนแรงเป็นวงกว้างเหมือนระลอกคลื่น เมื่อคลื่นนั้นถูกซัดไปถึงที่ไหนก็จะแสดงผลอันน่าตกใจให้เห็นด้วยการระเบิดตั้งแต่รถยนต์ หลอดไฟฟ้า ไม่เว้นแม้แต่วงกกระสุนปืน ขนาดเกราะเหล็กที่พวกทหารของบิลอนสวมกันอยู่ยังได้รับผลกระทบจนทุกคนรู้สึกเสียวแปล็บไปทั้งตัวเหมือนถูกกระแสไฟฟ้าวิ่งผ่านตัวไป พริบตาเดียวที่กาเปลทำงาน

ก็เปลี่ยนให้บิลอนกลับสู่ยุคหินไปแล้ว

“กาเบลไม่ใช่แค่ทำลายอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ แต่ประจุไฟฟ้าที่วิ่งไปในอากาศยังส่งผลต่อพวกน้ำมัน ดินปืน ของพวกนี้จะถูกทำให้ระเบิด...ตามที่ต้องการใช่ไหมครับ ท่านไทโร” บิลหันไปถามขณะต้นแวนที่เมื่อกี้ถูกคลื่นไฟฟ้าทำให้เลื่อนจนเกือบหลุดจากหน้า

“เต็มร้อยเลยบิล ไอ้ของน่าเบื่อพวกนั้นลบมันทิ้งไปให้หมดแบบนี้แหละแจ๋ว” ว่าแล้วไทโรก็เดินนำหน้าออกไป

พวกทหารเดินตามโดยไขว่แขนจับด้ามดาบทั้งสองเล่มที่เหน็บไว้ที่เอว ทุกคนรู้ดีโดยไม่ต้องอธิบายว่าเกิดอะไรขึ้น สิ่งที่อยู่ในบิลอนในเวลานี้ก็คือกลุ่มมนุษย์ที่ถูกปลดอาวุธซึ่งไม่มีใครรู้จักการต่อสู้แบบอื่นนอกเหนือจากใช้เครื่องทุ่นแรง สิ่ง que เรียกว่าอาวุธเพียงอย่างเดียวในตอนนั้นก็คือเหล็กที่ถูกตีขึ้นอย่างประณีตด้วยวัตตุดิบชั้นดีมีลักษณะคมซึ่งอยู่ในมือของทหารเกราะดำทุกคน

“ทำลายบิลอนซะ” ไทโรสั่งขณะที่พวกทหารเกราะดำเร่งฝีเท้าจากเดินเป็นวิ่งตรงเข้าสู่บิลอนที่ไร้การป้องกันและไร้อาวุธ

“จากนี้ไปให้นายคุมการรบเองนะ” การัดบอกลัซซีที่ยืนอยู่ด้วยกันเพียงสองคนหลังจากทุกคนเฮโลเข้าไปในบิลอนหมดแล้ว

บัลซซีไม่ตอบ เพียงแต่จ้องการัดด้วยความสงสัย

“ไม่ต้องมองแบบนั้น ฉันยังมีงานอีกอย่างที่ต้องไปทำ นายเองก็รีบไปเถอะ รีบไปเด็ดหัวพวกที่อยู่ในศูนย์บัญชาการซะ แบบนั้นยุทธการโอเอซิสถึงจะสำเร็จตามแผน” ว่าแล้วการัดก็เดินจากไปอีกทาง

บัลซซีหันกลับไปทางเมืองบิลอนพร้อมกับเปลวไฟสะท้อนในดวงตาสีดำ

“เป็นไปอย่างที่คิด”

ไทโรที่ยืนเด่นอยู่กลางเมืองเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าที่วันนี้สามารถเห็นดาวได้ชัดกว่าทุกวัน เนื่องจากไม่มีแสงไฟจากเมืองส่องแยงตาให้รำคาญอีก

“งานที่เหลือปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของพวกทหารเถอะครับ ท่านไทโรน่าจะกลับไปพักที่ปราสาทได้แล้ว” เทาซีเดินเข้ามาบอกกับไทโรขณะที่พวกราชองครักษ์กระจายกำลังคุมพื้นที่บริเวณนั้นไว้ และถ้าเจอใครก็จะฆ่าทิ้ง ไม่เว้น

แม้แต่ลูกเด็กเล็กแดง

“พักเหอ นันสินะ วันนี้ข้าเหนื่อยมาทั้งวันแล้ว... ซะที่ไหนละเพี้ย! มด ลักตัวก็ยังไม่ได้อี้อะ!” ไทโรโวยใส่เทาซีซึ่งหันไปมองทางอื่นทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

“ครั้งที่แล้วพวกเราปล่อยให้ท่านไทโรได้รับบาดเจ็บก็เป็นความอัปยศ ที่สุดในชีวิต ทุกคนเลยไม่อยากให้เรื่องแบบนั้นเกิดขึ้นอีกแล้วนะค่ะ” โอโอซา เข้ามาอธิบายให้ไทโรฟังถึงสาเหตุที่วันนี้ทุกคนดูจะยุ่งกับไทโรมากกว่าปกติ

“เธอไม่ต้องแก้ตัวแทนพวกมันเลยนะโพก้า เอ่อ...ไม่ใช่สิ เธอ...” ไทโร ปากไวเปลือยเรียกโอโอซาเป็นชื่อของบรรพบุรุษเข้าเพราะเขายังจำชื่อปัจจุบันของเธอไม่ได้

แต่นั่นกลับทำให้โอโอซาดีใจจนแทบละลาย เพราะเธอไม่เคยบอกไทโรเลยของตัวเองเป็นทายาทของใคร และเชื่อว่าอย่างเทศก็ไม่ว่างพอจะบอกแน่ แต่ เจ้าตัวกลับจำเธอได้

“เรียกโพก้าก็ได้ค่ะเจ้านาย” โอโอซายิ้มอย่างมีความสุข แต่ไทโรจำชื่อเธอได้ก็ไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว

“นี่กว่าหลุดจากเทศมาได้ อยู่แบบสบายใจสักหน่อย พวกแกนี่น่าเบื่อ ซะมัด” ไทโรยังหันไปทะเลาะกับเทาซีไม่เลิก มีโอโอซาเดินตามหลังและพยักหน้า ตามทุกครั้งเหมือนสุนัขเชื่องๆ ไม่มีผิด

แต่แล้วทั้งไทโร เทาซี โอโอซา รวมถึงราชวงศ์ทุกคนต่างก็หยุด หยอกล่อกันและหยุดเท้าลง เพราะต่างรู้สึกได้ที่กำลังจะเกิดเรื่องขึ้น

“ท่านไทโรระวังค่ะ!” โอโอซาร้องเตือน แต่ขยับตัวไม่ทันเพราะเหตุการณ์ เกิดขึ้นเร็วมาก เธอรู้สึกได้จากอากาศที่เสียดสีกับกระสุนปืน กว่าเธอจะรู้สึกตัวมันก็ เข้ามาใกล้เกินไปแล้ว ทิศทางของกระสุนตรงเข้าขมับที่กระดุกเปราะบางที่สุด

แต่ก่อนที่กระสุนจะถึงตัวของไทโร หยดน้ำที่พื้นก็ถูกยิงขึ้นมาด้วยความเร็วสูงจนกระแทกกระสุนเปลี่ยนทิศทางไป

“ข้าจะระวังตั้งแต่ก้าวออกจากห้องนอนแล้วละ” ไทโรหันมามีให้โอโอซา ซีปู้สค่อยๆ ไพล่ขึ้นมาจากแอ่งน้ำบนพื้น เพราะฝนตกตลอดทั้งวันทำให้มี น้ำท่วมขังอยู่ทุกที่ สภาพแบบนี้ยิ่งสนับสนุนการป้องกันของซีปู้สให้เปี่ยม ประสิทธิภาพและตอบสนองได้เร็วขึ้นอีก

“น้ำ...ฝน...หรือว่าที่ฝนตกคราวนี้ก็เป็นเพราะฝีมือท่านเทรซ” เทาซีหันมา รอฟังคำตอบจากไทโรซึ่งเพียงแค่นึกไปเหล่ก่อนจะมองไปยังทิศทางซึ่งกระสุนถูก ยิงมา

“แฝงตัวอยู่โดยที่คนของข้าไม่รู้สักตัว แคมยังซ่อนอยู่ไกลจนไม่ได้รับผล จากกาเปล นักแม่นปืนที่ยิงได้ไกลและเก็บกลิ่นอายตัวเองได้ดีขนาดนี้ข้ารู้จักอยู่ คนเดียว...เจ้าซีลิน”

ทางด้านซีลินไม่รอดูผล พอหันไปก็รีบวิ่งหนีออกจากจุดชุมนุมยิง ทันที แต่ก็ไม่สามารถใช้ร่างไปอินอยส์บินขึ้นฟ้าได้เพราะจะถูกพบตัวได้ง่าย เขา จึงลัดเลาะไปตามแนวหินที่ใช้กำบังตัวได้ดี

‘ระวังนะคะ คุณมีโอกาสยิงแค่ครั้งเดียว อย่าลืมนะว่าไทโรเองก็ซึมซับความ สามารถของเซโรมาเหมือนกัน อย่างเรื่องอ่านวิถีกระสุนเขาก็น่าจะทำได้ เพราะ ฉะนั้นทันทีที่ยิงไปแล้วไม่ว่าผลจะเป็นอย่างไรให้รีบหนีไปยังจุดนัดหมายต่อไป ทันที’

คำเตือนของมายายังคงดังก้องในหัวของซีลิน เพราะไม่เคยมีการดักชุมนุม ยิงครั้งใดที่บีบหัวใจเขาได้มากเท่ากับครั้งนี้เลย แรงกดดันของมหาราชาก็ไม่ใช่ ของเล่น แต่มันคือของจริงแท้แน่นอน หลายครั้งที่ซีลินมีโอกาสยิงไทโร แต่ด้วย แรงกดดันนั้นทำให้เขาเหนียวไปไม่สำเร็จ จนเมื่อครู่ที่น่าจะเป็นโอกาสสุดท้าย

ซีลินยังหลบหลับตาวิ่งหนีสุดชีวิตให้ออกห่างจากบิลอนเร็วที่สุดเท่าที่จะ ทำได้ แม้เขาไม่เหลือเวลากลับไปมองข้างหลังแต่ก็รู้ตัวแล้วว่ามีคนตามเขามา แน่นนอน และขณะที่กำลังกระโดดข้ามซอกหินนั่นเอง น้ำที่ซังอยู่ตรงซอกหินก็พุ่ง ขึ้นเหมือนแ่งเหล็กเสียบขาของซีลินจนทะลุ เมื่อถูกหยุดอย่างฉับพลันขณะ เคลื่อนที่ด้วยความเร็วสูง เขาจึงล้มพาดพื้นไม่เป็นท่า

“จับได้แล้ว” ซีปัสเอ่ยขึ้นขณะร่างกายค่อยๆ ก่อรูป

“ฉิบหายแล้ว!” ซีลินรู้ตัวทันทีว่าโดนใครไล่ล่า เพียงแต่ไม่คิดว่าจะหาเขา พบเร็วถึงขนาดนี้ทั้งๆ ที่อยู่ห่างกันไกลโข

“ขอบอกสิ่งที่คุณควรรู้ไว้ก่อน” ซีปัสบอกขณะชูนิ้วขึ้นมาสองนิ้ว

“อย่างแรก คุณสามารถฆ่าตัวตายได้เพื่อหลีกเลี่ยงความเจ็บปวดที่ฉันจะ มอบให้” ซีปัสบอกพลางลดนิ้วลง “อย่างที่สอง ฉันไม่ยอมให้คุณตายถึงแม้จะ

ร้องขอความตายจากฉัน จนกว่าคุณจะทำลายชื่อของทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับแผนลอบสังหารท่านไทโรออกมา”

พอซีปัสพูดจบ นิ้วของเธอก็พุ่งเป็นดอกแหลมเสียบทะลุปอดของซีลิน ก่อนจะหันชักปืนขึ้นมาเสียบอีก

‘อย่างซีลินไม่น่าจะหนีซีปัสพ้นแน่ ข้าเรือกี้โดนลากตัวกลับมาแหงมๆ’

ไทโรยื่นคิดขณะมองไปยังทิศทางที่อีกฝ่ายซุ่มยิงเมื่อครู่

‘แต่อย่างเจ้าซีลินไม่น่าโง่ขนาดใช้แผนซุ่มยิงนี่นา มันน่าจะรู้ว่าวิธีนี้ใช้กับเราไม่ได้ แล้วทำไมยังต้องเสียดัง...’

ไทโรไม่ใช่แค่เป็นนักคิดที่ดี แต่เป็นคนช่างสังเกตถึงจุดที่ผิดปกติได้ดีกว่าใคร

‘ซุ่มยิง...โดนซีปัสตามลากคอ...แผนซ้อนเพื่อดึงคนคุ้มกันเราออกไป!’

ความคิดนั้นแวบเข้ามาในหัวของไทโร

“ทุกคนระวัง ยังมีมือสังหารอยู่แถวนี้อีก!” ไทโรตะโกนบอก

ทันใดนั้นเอง ตีกรอบๆ ก็พังทลายลงมากลางวง เหล่าราชองครักษ์กระโดดหลบกันคนละทาง และนั่นทำให้ไทโรถูกแยกออกจากคนอื่น

ท่ามกลางฝุ่นควันที่ลอยฟุ้ง อารูกันพุ่งออกมาจากซอกตึกตรงเข้าหาไทโรทันทีด้วยมิดทำคร้วที่ทำได้หลังจากกาเปลแผลงฤทธิ์ แต่เท่าซีกับโอโอซาที่เกาะติดไทโรอยู่ก็กระโดดออกไปขวาง และยังไม่ทันลงมือ อารูกันก็โดนวิชาของเทาชี้ทำให้เลือดท่วมตัวเสียแล้ว

‘แปลก ทำไมอารูกันถึงมาอยู่ที่นี่ได้ ไม่สิ ทำไมใช้อารูกันทำหน้าที่นี้หน้าที่แบบนี้ให้ซีลินทำยังดูมีทางสำเร็จมากกว่า ทำไม?’

ไทโรคิดจนหัวแทบระเบิด แต่พอตัดประเด็นต่างๆ ออกไป เขากลับได้คำตอบที่ง่ายดาย

“ทั้งหมดก็แค่...ตัวล่อ”

ไทโรหันขวับไปข้างหลัง เห็นวินนี่วิ่งผ่านราชองครักษ์สามสี่คนโดยที่พวกนั้นคว่ำได้แต่ลม และเวลานี้วินนี่ก็อยู่ห่างกับไทโรแค่เอื้อม